

„EN GEDI“

*SLUŽBA CIZINCŮM A IMIGRANTŮM
2013 - 2019*

(Církev bratrská v Horní Suché a jiné crkve)

Naše služba "EN GEDI" עֵין גֵּדִי, je inspirována oázou, přírodní rezervací o stejném názvu, která se nachází západně od Mrtvého moře. Podle Biblických pramenů se toto místo stalo útočištěm pro krále Davida, který byl pronásledován a musel utéci ze svého domova. Původně bylo významným zdrojem balzámu pro řecko - římský svět. En Gedi bylo po mnoho staletí osídleno společně Židy i Beduíny. Park je vhodným prostředím pro mnoho druhů rostlin, živočichů a ptáků. Vegetace zahrnuje rostliny a stromy z tropických, pouštních, středomořských a stepních oblastí. Mnoho druhů místního ptactva je každoročně doplňováno více než 200 dalšími druhy, které se zde zastavují během migrace na jaře a na podzim. Pro nás tento název má symbolický význam.

V naší službě cizincům, přistěhovalcům a etnickým skupinám se snažíme vytvořit zázemí, jakousi oázu pokoje a porozumění. Někteří z našich přátel museli opustit své domovy, aby zachránili své životy a našli přístřeší v jiné vzdálené, svobodné zemi. Právě pro ně otevíráme naše "EN GEDI" i svá srdce. Děláme to na zahradě, v rodinách, v církevních prostorách a klubovně. Někdy v osobních rozhovorech a různorodých aktivitách.

Mnohé prameny oázy na poušti symbolizují obnovu života, uhašení žízně, které naši přátelé hledají a nalézají. Rozličné druhy rostlin z mnoha oblastí jsou obrazem různorodostí a krásy etnických skupin a kultur. Jsme povzbuzeni z rodících se vztahů křesťanů, muslimů, Afričanů, Aziatů. Toužíme po společenství rozličném, pestrém, milujícím se navzájem a pečujícím o své potřeby.

Tak jako ptáci se zastavují během migrace v EN GEDI i naši přátelé se ve svém "migrování" potřebují zastavit, posílit, ujistit o naší přízni a lásce. Někteří poputují dál, ale jiní zde rádi zůstanou. Bude - li naše komunita vytvářet, byť malé množství "balzámu" pro dnešní globální svět, budeme tomu rádi. Jsme vděční za některé organizace, které se velmi pečlivě starají o přistěhovalce na sociální a právní úrovni. Ať naše "EN GEDI" je hodno svého jména.

**NA SVĚTĚ JE 500 000 000 UPRCHLÍKŮ
NEJVÍCE OD 2. SVĚTOVÉ VÁLKY**

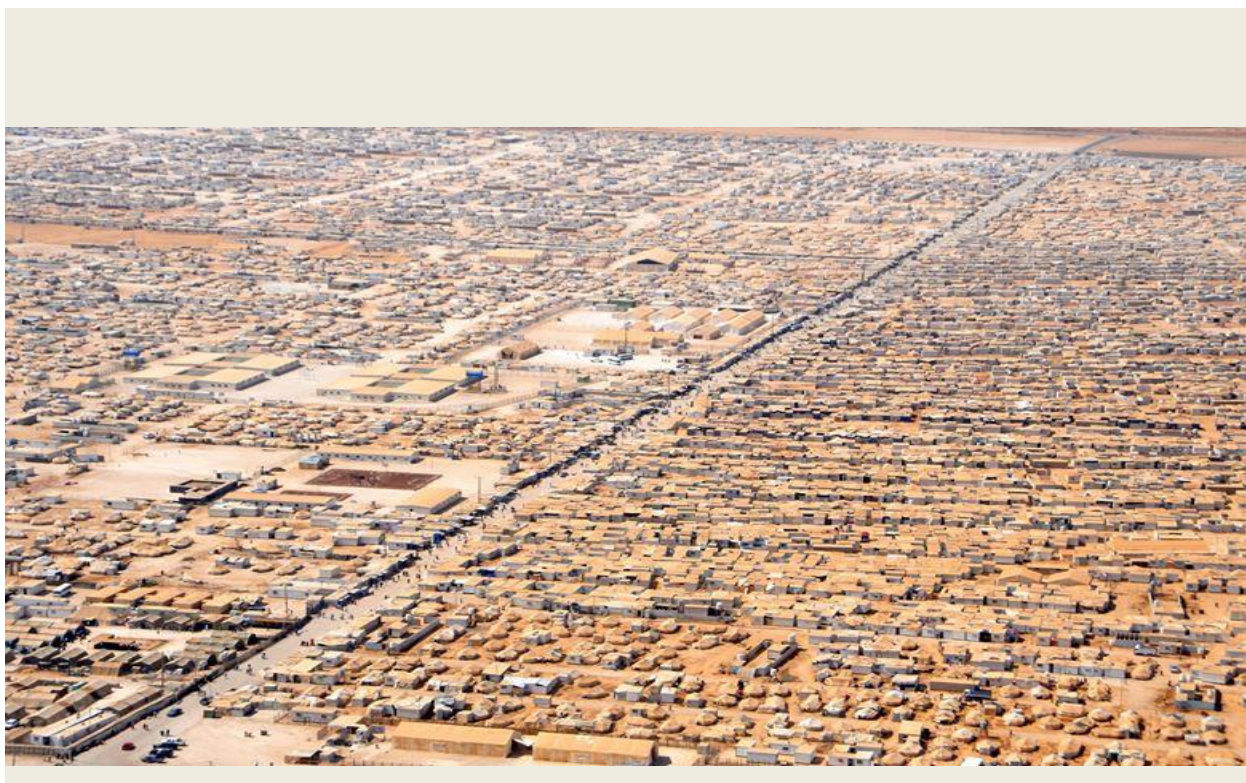
**Důvody migrace jsou různé: politické a náboženské války,
chudoba, klimatické změny, falešné informace o Evropě**

- Sedmnáct tisíc lidí se utopilo ve Středozezním moři za posledních dvacet let při pokusu přeplout načerno z Afriky do Evropy. Tři sta padesát obětí přibylo počátkem října, kdy další potopená pašerácká loď u ostrova Lampedusa přitáhla pozornost Evropanů k nekončící tragédii na jejich hranicích.

NĚKTEŘÍ ZŮSTALI V UTEČENCKÝCH TÁBORECH

NĚKTEŘÍ LIDÉ DOPUTOVALI AŽ DO HAVÍŘOVA

© Ferrell Jenkins
BiblicalStudies.info

- + Ti, kteří jsou zde ubytováni, mají zajištěny sociální a právní podmínky. My se však snažíme v naší službě těmto legálním imigrantům vytvořit zázemí, jakousi oázu pokoje a porozumění, na našem území.
- + Někteří z našich přátel museli opustit své domovy, aby zachránili životy a našli přístřeší v jiné vzdálené, svobodné zemi.
- + Právě pro ně otevíráme naše "EN GEDI" i svá srdce.

ZOO

AKTIVITY NA ZAHRADE SBORU

Jednou z kontaktních aktivit jsou společné Bowlingy. Většina našich přátel se na ně těší a vyvrcholením je vždy společné jídlo, seznamování se a hry pro děti. Toto je aktivita většinou pro podzimní a zimní období.

15

Únor
February
февраль

**SBOR CÍRKVE BRATRSKÉ
HORNÍ SUCHÁ
VÁS ZVE NA BOWLING A SPOLEČNÉ
POSEZENÍ**

боулинг в Horní Suchá,
совместный выезд из центра
пребывания в 17:00

Bowling at Horní Suchá.
Common departure from the
residential center at 17:00

BIBLICKÝ ZÁKLAD PRO SLUŽBU CIZINCŮM

• Hospodinova reakce na migrující v Izraeli v dobách SZ

Napětí mezi univerzalismem a partikularismem

- Téma patří mezi časté v textech SZ.
- Postoje Izraele nejsou vždy zcela jednotné, jednoznačné, někdy jsou i kontrastní.
- Toto napětí vycházelo z historických odpovědí Izraele na věrnost smlouvě, touze po zachování náboženské čistoty a kulturní totožnosti a zároveň důležitostí citlivého zacházení s cizinci.
- Pohybuje se na stupnici mezi univerzalismem a určitým de facto partikularismem (Izrael je relativně uzavřenou společností)

- Izrael jak to výstižně shrnuje Jan Heller - „nemůže a nesmí být tolerantní k jevům, které jej chtějí podříditi někomu jinému než Hospodinu“.
- „Jednání s cizincem na základě spravedlnosti a lásky nemá žádné předběžné podmínky“
- Pokud cizincům není poskytnuta patřičná péče a pokud nejsou příkazy, které se jich týkají dodržovány, stanou se cizinci sami postupem času dominantními (Deut. 27, 19)
- „Spravedlivé zacházení s gérem a nadto přikázání lásky k němu lze považovat ve starověkém Orientu za něco zcela nevídaného“.

HEBREJSKÉ POJMY

- NOKRÍ.** Člověk náležející k cizímu národu, od něhož musí být Izrael oddělen (Neh. 9, 2, Ezdr. 10), od něhož má být očištěn (Neh. 13, 30).
- ZÁR.** Velmi negativní význam. Může znamenat nepřítel, nebo agresor. Obsahuje pohrdání a je znamením oddělení (Asyřané, Babyloňané, Egyptané...). Uchvátil místo, na něž nemá právo. Je třeba k nim zaujmout rezervovaný postoj, někdy i bojovat, chránit svoji zemi. (Jer. 30, 8 Jer. 51, 51 Ez. 7, 20 - 21 Deut. 32, 16 Žalm 44, 21). Je vázán na cizí bohy, cizí životní styl a cizí etické hodnoty.

- ❑ **GÉR.** Přistěhovalec, který opustil svoji zemi, ať ho k tomu vedly jakékoli důvody. Chce se usadit a žít v zemi. Ve SZ se vyskytuje 92 x, zvláště v legislativních textech Pentateuchu. Současní exegeti se v podstatě shodují na tom, že „*gérím* nemuseli být začleněni do Božího lidu prostřednictvím přijetí izraelského zákona a víry“.
- ❑ **TÓŠAV.** Přistěhovalec, bez plných práv. Podobný význam, jako Gér.

ZÁKLADNÍ VÝCHODISKA

- ❑ **Ctnost pohostinnosti** (Abrahám - Gen. 18) (Iz. 58, 7).
- ❑ **Zkušenost poutnického života Izraelců.** „Hostu nebudeš škodit ani ho utlačovat, neboť i vy jste byli hosty v egyptské zemi.“ (Ex 22,20).
- ❑ **Téměř všechny postavy SZ** byly v určitém období imigranty, cizinci.
- ❑ **Emocionální důvod:** „Nebudeš utlačovat hosta; víte přece, jak bývá hostu v duši, neboť jste byli hosty v egyptské zemi.“ (Ex 23,9).
- ❑ **Hospodin se zjevuje, jako Bůh milující** (ahav) stejnou láskou sirotky, vdovy, jako cizince: „Hospodin, váš Bůh, je Bůh bohů a Pán pánů [...], miluje hosta a dává mu chléb a šat. Milujte tedy hosta, neboť jste byli hosty v egyptské zemi.“ (Deut. 10, 17 - 19).
- ❑ **Možnost integrace „Gérím** do náboženského života.
- ❑ **Radikální postoj odmítnutí integrace cizinců do života Izraele** (v době Ezdráše a Nehemiáše).
- ❑ **Přímá ochrana a intervence Hospodina pro cizince a jeho úmysl spasit všechny národy.** „Můj dům bude nazván domem modlitby pro všechny národy“.
- ❑ **Projev víry v Boha transcendentního, jehož nelze ovládnout, který je naprosto jiný a jedná skrze cizince.** Chce být zároveň lidem velmi blízký.
- ❑ **Hospodinu patří celá země.** Patří mu všechny národy země.

OTEVŘENÝ A POHOSTINNÝ POSTOJ

- ❑ Má hluboké náboženské kořeny a implikace, je v životě a praxi židů přítomen až do dnešních dob. Přenesl se pochopitelně i do života křesťanské církve, jež na židovství bezprostředně navazuje.
- ❑ Ve světle působení Ježíše Krista a křesťanského poselství došlo pak v této oblasti k dalším obsahovým posunům.

KRISTOVA REAKCE NA IMIGRACI

- ❑ **Kristus jako král přicházející (migrující)** (Zach. 9, 9 - 10)
- ❑ **Kristus jako služebník přinášející soud, právo a naději národům** (Mat. 12, 18 - 21)
- ❑ **Kristus jako respektující kontext své doby a zákon svého národa** „...ke „ztraceným ovcím domu izraelského“ (srov. Mt 10,6; 15,24; J 4,22 aj.)
- ❑ **Kristus jako naprosto výjimečný, vymykající se z kontextu své doby a náboženství svého národa**
- ❑ **Samařané - Pohanští sousedé - Římané, nepřátelé (ZÁR - nepřítel, nebo agresor)**
- ❑ **Kristův étos vztahu k lidem na cestách** - Podle Xaviera Léonardoufa je Matoušova perikopa o posledním soudu (Mat. 25, 31 -) *základním novozákonním textem, který určuje křesťanský étos vztahu vůči lidem na cestách. Pohostinnost je tu „zkušebním kamenem skutečně křesťanského jednání“.*
- ❑ **Kristus bořící zdi, nastolující pokoj mezi národy** ...stvořil jednoho nového člověka, a tak nastolil pokoj.
- ❑ **Kristus stále přítomen v uřednickém vztahu církve vůči národům** (Mt. 28, 18 - 20)

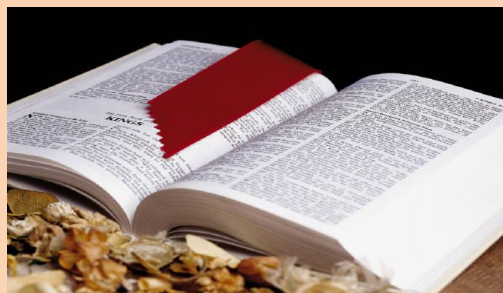

NAŠE MOTIVACE

Hospodin, váš Bůh, je Bůh bohů a Pán pánů, veliký, mocný a hrozný Bůh, nestranný a neúplatný. Zjednává právo sirotku a vdově, miluje přistěhovalce, a tak jej krmí a šatí. Proto milujte přistěhovalce!

NAŠE EMPATIE

„Bratrská láska ať trvá; s láskou přijímejte i ty, kdo přicházejí odjinud - tak někteří, aniž to tušili, měli za hosty anděly. Pamatujte na vězně, jako byste byli uvězněni s nimi; pamatujte na ty, kdo trpí, vždyť i vás může potkat utrpení. (Žid. 13).

MISIJNÍ NALÉHAVOST

Ježíš přistoupil a řekl jim: „Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. **Jděte ke všem národům** a získávejte mi učedníky, křtěte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal.

A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.“ (Mat. 28)

PRIORITY

- ❖ Záměrem je budování pěkných vztahů s jednotlivci i rodinami, případný dialog, nabídnutí pomocné ruky, stávat se jim přáteli.
- ❖ Naše případné sdílení „dobré zprávy“ je činěno citlivým a nenásilným způsobem, jako odpověď na jejich otázky. Akceptujeme pravidla o dobrovolnické práci a kompetence státních institucí.
- ❖ Naše role je především zprostředkující v rámci vyplnění volného času klientů.
- ❖ Usilujeme o dobrou spolupráci a koordinaci služby s vedením pobytového střediska MV v Havířově, SOZE, SUZ
- ❖ Respektujeme etická pravidla, asertivní přístup. V přiměřené míře pamatujeme na kulturní odlišnosti cizinců. Vůči klientům z muslimského prostředí nevystupujeme „submisivně“. Je důležité respektovat jejich kulturu (nevítat ženy z muslimského prostředí, není vhodné, aby muž samostatně hovořil se ženou). Ženy se vyvarují nošení odhalujícího oblečení. Fakt, že je žena někde sama, může být vnímáno jako znamení vyzývavého chování
- ❖ Na začátku nemusíme rozlišovat víru. Nabídnout pomoc bez rozdílu. Pak zvolit jiný přístup ke křesťanům a muslimům.
- ❖ Naslouchat především jejich potřebám. Nemusíme hned nabízet vlastní návody, řešení. Nemusíme hned hovořit o Kristu, ani o církvi. Nemusíme poučovat, ani kázat.
- ❖ Potřebujeme si napřed získat jejich důvěru a srdce, stát se jim přáteli. Respektujeme jejich soukromí a potřeby. Budemei vedeni Duchem, mluvm k čemu nás on povede.
- ❖ Není vhodné vše zveřejňovat, hlavně jejich sdílení a fotografie. Pokusme se dodržet zpovědní tajemství o osobních, nebo intimních věcech. Plačme s plačícími a radujme se s radujícími.
- ❖ Nemluvm nikdy o nich před jinými. Osobní věci nelze řešit společně. Neslibujme věci, které nám nepřísluší poskytovat, nebo nemůžeme pak naplnit.
- ❖ Respektujme kompetence státu, organizací a církve.
- ❖ Respektujme personál, nekritizujme je veřejně. Naše služba může mít pozitivní vliv i na personál. Ať naše služba pomůže i personálu snížením napětí mezi utečenci (tomu věří i vedoucí zařízení).
- ❖ Respektovat dohodnutá pravidla s vedením (přesná hodina začátku i konce programu). Dbát na vlastní bezpečnost.

❖ NAŠE KONTAKTY NA TYTO NÁROY

<p>ALBANIE</p> <p>ALGER</p> <p>AFGANISTÁN</p> 	<p>ARMÉNIE</p> <p>AZERBAJDŽAN</p> <p>ČEČENSKO</p> 	<p>POVODU NASICH PR</p> 	<p>ČÍNA</p> <p>EGYPT</p> <p>ERITREA</p> 	<p>ETIOPIE</p> <p>GRUZIE</p> <p>IRÁK</p>
<p>IRÁN</p> <p>JEMEN</p> <p>KAZACHSTAN</p> 	<p>KONGO</p> <p>KUBA</p> <p>KURDISTAN</p> 		<p>LIBANON</p> <p>LIBYE</p> <p>MONGOLIA</p> 	<p>PAKISTAN</p> <p>PALESTINA</p> <p>POBŘEŽÍ SLONOVIN.</p>
<p>RUSKO</p> <p>SENEGAL</p> 	<p>SRBSKO</p> <p>SYRIE</p> 	<p>SYRIE</p> 	<p>TURECKO</p> <p>SRÍ LANKA</p> 	<p>VIETNAM</p> <p>UKRAINA</p>

KLUBOVÁ ČINNOST (BÝVALÁ POLSKÁ ŠKOLA)

BAZÁREK

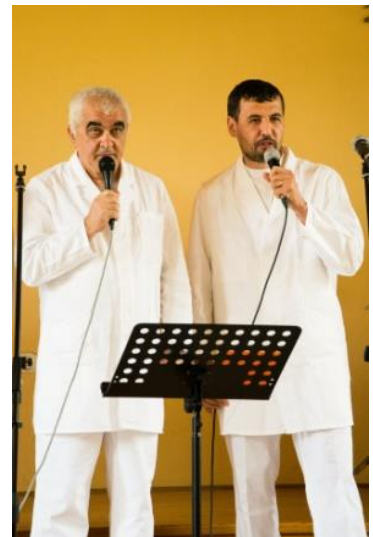
DUCHOVNÍ SLUŽBA

- Pán Bůh povolává i osoby vzdálené, jiných náboženství a ras. Máme velikou výsadu sloužit těmto lidem ke spasení, k utvrzení víry, povzbuzení, vytvořit jim zázemí Boží rodiny a duchovní ochrany. Jsme přesvědčeni, že náš sbor je obohacen přítomností a zapojením se těchto lidí, ale i oni to stejně prožívají i vyjadřují. Někteří z našich přátel se setkali s Ježíšem, prožívají opravdové změny a mnoho radosti.

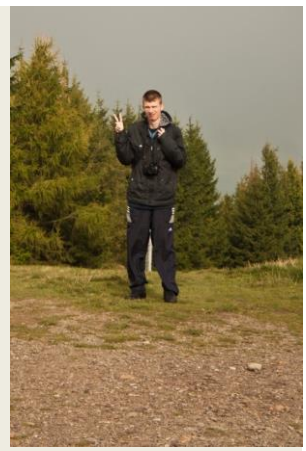

NOVÍ ČLENOVÉ SBORU

✚ HLUBOKÉ VZTAHY

Jako sbor máme velikou výsadu, že cizí lidé, kteří přicházejí mezi nás, se zde cítí dobře. Zvláště z různých akcí nechtějí odcházet. Pokud se později odstěhují, tak nám posílají své pozdravy a věčně vzpomínají na naše společenství. Mnohé konference a semináře řeší, jak vytvořit pro návštěvníky takové prostředí, aby se v církvi cítili dobře. Nám to Pán Bůh daroval prožívat mnohokrát. Možná, že pro nás sbor není ve všem podle očekávání, ale pro ty, kteří přicházejí je zázemím, místem příjemným a požehnaným.

❖ BIBLICKÉ A JAZYKOVÉ SKUPINKY V POBYTOVÉM STŘEDISKU

Dále pokračuje biblické studium v menších skupinkách (anglická a rusky mluvící), i vyučování českého jazyka pro ženy z bývalých sovětských republik. Jsme moc vděční za tuto službu našim přátelům z AC, kteří jsou členy našeho týmu a s láskou konají tuto službu.

❖ SLUŽBA CIZINCŮM SKRZE SPOLUPRÁCI S PRÁVNÍKY A ÚŘADY

Během naší služby jsme pochopili, že je dále našim úkolem „držet prst na tepu doby“. Nechceme zasahovat do kompetencí státních úřadů, ani sociálních služeb, ale jsou zde úkony, které můžeme, jako církve vykonat vůči našim přátelům. Postavit se za imigranty v případě, že se cítí nespravedlivě hodnoceni, nebo osočeni.

Být ve spolupráci s advokáty, kteří zastupují tyto cizince. V době „čínské kauzy“ jsme vedli některá jednání s právníky i dalšími kompetentními lidmi. Rozvíjeli jsme korespondenci s ministerstvem, s církvemi a dalšími institucemi (potvrzení, ankety dopisy...) Někteří naši členové jsou velmi aktivní v osobních vztazích (pozvání domů a duchovní i psychická podpora v období jejich nejistoty a strachu z budoucích věcí...)

❖ SLUŽBA SKRZE ZMÍRNĚNÍ JAZYKOVÝCH BARIÉR

Naši členové využívají své jazykové znalosti. Během posledních let jsme ve sboru překládali do několika jazyků (anglicky, španělsky, rusky, persky, čínsky, arabsky...) Jako zázrak jsme považovali, že se nám podařilo právě v době největšího počtu Číňanů, najít překladatelku do čínského jazyka. Téměř každou neděli překládala naše bohoslužby. Stále se v různých obměnách podílíme na výuce českého jazyka. Považujeme to jako výsadu a Boží milost, že můžeme takto částečně zprostředkovat našim přátelům porozumění bohoslužeb i jiných programů v jejich jazycích.

❖ SLUŽBA SPOLEČNOSTI A CÍRKVÍM V PÉČI O CIZINCE

Někteří z nás se podílíme na psaní článků do médií, ve věci ochrany cizinců a ve věcech globálních problémů. Stavíme se proti různým formám nacionalismu, xenofobii, populismu. Snažíme se vysvětlovat naše postoje na základě našich dosavadních zkušeností a dostupných zdrojů.

V případě zájmu a potřeb se účastníme vyučování na seminářích, konferencích, ve sborech o problematice imigrantů (Michalovce, Havířov, Třinec, KCAC Český Těšín, SET - Praha, TK - Praha)

Sami se vzděláváme z vlastních zdrojů na pravidelných setkáních našeho týmu, ale využíváme také odborné přednášky a semináře.

		
		
<p>Diakonie ČCE – Středisko celostátních programů a služeb v rámci projektu DOMA – Diakonie Otevřít Možnosti Azylantům a Církve bratrské Horní Suchá Vás zve na besedu Sýrie, arabské jaro, válka KDY: 29. 9. v 17:30 KDE: Horní Suchá, Těrlická 353/64</p> <p>Diskuzní beseda s Mgr. Ivetou AĽjanovou Ph.D. www.doma.diakonie.cz</p>	<p>Diakonie ČCE – projekt DOMA – Diakonie Otevřít Možnosti Azylantům a Církve bratrské Horní Suchá Vás zve na přednášku Arabové a ti ostatní KDY: 19. 12. v 18:00 KDE: Těrlická, Horní Suchá, 735 35</p> <p>Zároveň napovídá, co Arabi to muslimi a napovídá. Blízko východu byl vždy místem setkávání etnik, kultur a náboženství a to se odrazilo na jeho složitosti. Arabistka Lenka Hrabalová ve stručnosti představí nejdůležitější složky této směsi a přidá k tomu i cestovatelský návod na použití.</p>	<p>Diakonie ČCE – Středisko celostátních programů a služeb v rámci projektu DOMA – Diakonie Otevřít Možnosti Azylantům Vás zve na besedu Uprchlícké tábory v Bulharsku a Srbsku KDY: 22. 3. v 17:00 KDE: KASS - Český Těšín, nám. Střelniční 256/1</p> <p>O zkušenostech práce v uprchlických táborech na Balkáně bude hovořit Mgr. Ilona Machandrová spolu s dalšími členy týmu Fondu Naděje Pro Národy Beseda proběhne v hudebním sálonku! www.doma.diakonie.cz - +420 734 181 957</p>
<p>Pomoc má mnoho tváří</p>	<p>Pomoc má mnoho tváří</p>	<p>Pomoc má mnoho tváří</p>

🇪🇺 SLUŽBA V DETENČNÍM STŘEDISKU VYŠNÍ LHOTY

V období vrcholící „migrační krize“ nás Pán inspiroval ke službě v detenčním táboře ve Vyšních Lhotách. Byl nám povolen vstup a někdy jsme byli i žádáni vedoucím tábora, abychom se pokusili řešit nějaké problémy s klienty (hladovka, psychické problémy...). Několikrát jsme prožili pomoc v konkrétních situacích a viděli jsme názorně, jak Pán Ježíš nás vedl a otevíral dveře tábora, ale i lidských srdcí. Po dobu několika měsíců jsme tam, někdy i 2 x týdně, studovali Písmo s lidmi, kteří projevíli zájem. Byli to většinou lidé z blízkého východu. Někteří z nich se obrátili a vyjádřili touhu, být pokřtěni. Bylo pro nás velikou radostí to vykonat v uzavřené kanceláři a společně přijímat chléb a víno. Někteří z nich prožili duchovní vysvobození. Pán Bůh tyto mladé muže ještě nedávno zcela odlišného náboženství povolal k sobě, aby ho vyznávali a následovali. V posledním období jsme mohli pokřtít 5 osob, původem z naprosto odlišného vyznání. Považuji to za velikou výsadu a požehnání pro můj život i náš sbor. Spolupracovali jsme s několika pastory sousedních sborů i se členy našeho havířovského týmu.

▪ INTEGRACE

Příběh muže, který po mnohaměsíčním pobytu v detenčním zařízení byl propuštěn, odešel do Německa. Jeden z příkladů skvělé integrace cizinců. Prožili jsme spolu určité období jeho úzkostí, nejistoty a bolesti a učili jsme se je překonávat rozhovory nad Písmem a modlitbou. Na určitou dobu jsem s ním ztratil kontakt. Dnes jsem ho uviděl znova ve skvělé kondici. Slouží v jednom evangelickém sboru překladem ze svého rodného jazyka do němčiny a hraje na kytaru. Mám z toho opravdu radost. Věřím, že především Bůh je původcem "integrace" celé lidské bytosti.

- Jako ilustrativní příklad zde můžeme uvést citát z eseje známého židovského autora Elieho Wiesela: „Jsme [jako židé] povinni prokazovat cizinci milosrdenství a pochopení. Je zakázáno ho odmítat, urážet nebo ho krátiť na jeho právech. Musí se mu dostávat ze strany průměrných občanů podpory. Má se mu nejen dostat pomoci, nýbrž má být rovněž chápán a má zakusit, že je vítán - zkrátka má být milován. Výraz ‚Veahawta‘ - ‚miluj (ho)‘ je v Písmu použit třikrát: miluj svého Boha, miluj svého bližního a miluj gera, cizince.

CÍRKEV JAKO

HLASATELKA JEDNOTY LIDSKÉHO POKOLENÍ	OBHÁJCE LIDSKÝCH PRÁV A ZASTÁNCE SLABÝCH	SOCIÁLNÍ ČINITEL A KRITICKÝ PRŮVODCE	MÍSTO INTEGRACE	MÍSTO POMOCI
jednoznačný odpůrce nacionalismu, xenofobie, rasismu	obhájce cizinců, jimž se plných práv nedostává	být kritickým vůči politickým jednáním	skrze Krista překonávat všechny hranice a rozdělení	diakonický rozměr, jako doména církve od začátku existence
tyto postoje považovat za provinění vůči příkázání lásky	obhajovat cizince, kteří nejdou nikým zastupováni a bez zastání	zasazovat se za politiku pohostinnosti	být výsadním místem integrace do společnosti	pečovat o lidi na cestách, pastorační péče, poradenství
vnášet pozitivní příspěvek k utváření společnosti	držet prst na tepu doby a pozvednout svůj hlas	nerozzignovat na multikulturní společnost	vytvářet živé komunity	kontaktovat je na sociální, právní, zdravotní péči
hlásat a praktikovat pohostinnost solidaritě a sdílení s nejchudšími	mít zájem o situaci cizinců	pověřovat komise, osoby pověřené péčí o migranty	dávat prožívat christo- centrickou universalitu	stát se opravdovým přístavem pomoci a přijetí
prezentovat neslučitelnost xenofobie s křesťanským poselstvím	sledovat, jakým zákonům jsou podřízeni	koordinovat pastoraci migrantů	zároveň partikulární specifika komunity	být živým znamením Kristovy lásky chudým
utvářet společnost trvalého míru a pokojného soužití	zajímat se, jak je s nimi zacházeno	připomínat a vyučovat problém migrace v kontextu historie	jako důkaz život- schopnosti i věrnosti vlastní identitě	pracovat na rozvojové a sociální pomoci chudým zemím

AUTENTICKÝ KŘEŠŤANSKÝ ŽIVOT

Přijetí cizince a pomoc lidem na cestách se pro křesťany stávají jedním z úkolů, k nimž jsou povoláni. Lze je chápat jako důležitou součást křesťanského étosu, jako jeden ze znaků autentického křesťanského života a jeden z projevů služby lásky jak ve formě individuální pomoci, tak prostřednictvím pomoci organizované ze strany církevních obcí. Tento úkol a jeho naplnění souvisejí jak s vlastní identitou křesťanů, tak s vírou, s osobním vztahem k Bohu a s chápáním Boha.

Přijetí cizince a pomoc lidem na cestách se pro křesťany stávají jedním z úkolů, k nimž jsou povoláni. Lze je chápat jako důležitou součást křesťanského étosu, jako jeden ze znaků autentického křesťanského života a jeden z projevů služby lásky jak ve formě individuální pomoci, tak prostřednictvím pomoci organizované ze strany církevních obcí. Tento úkol a jeho naplnění souvisejí jak s vlastní identitou křesťanů, tak s vírou, s osobním vztahem k Bohu a s chápáním Boha.

Ačkoli může být přijímání cizinců často zkušenost obtížná a někdy snad i bolestná, nakonec v cizinci můžeme spatřit, tak jako Jákob při zápase u potoku Jabok, Boha tváří v tvář - a on nám požehná."

POSLÁNÍ CÍRKVE VŮČI PŘICHÁZEJÍCÍM

1 Církev jako hlasatelka jednoty lidského pokolení

- Je jasným odpůrcem jakékoli formy rasismu a nacionalismu. Staví se sama proti nenávisti vůči cizincům, kterou považuje za provinění vůči přikázání lásky k bližním.
- Hlásá a sama praktikuje pohostinnost, solidaritu a sdílení vůči nejchudším
- Je znamením toho, že nacionalismus, rasismus a xenofobie jsou zcela neslučitelné s křesťanským poselstvím, taktéž s utvářením společnosti ve smyslu trvalého míru a pokojného soužití

2 Církev jako obhájce lidských práv a zastávce slabých

- Je rovněž obhájcem cizinců, jimž se plných práv nedostává, zvláště těch, kteří nejsou nikým zastupováni a nemohou nalézt zastání.

- Církev by měla držet prst na tepu doby a zajímat se o situaci cizinců, včetně toho jakým zákonným předpisům jsou podřízeni a jak je s nimi zacházeno.

3 Církev jako sociální činitel a kritický průvodce politického jednání a právních pramenů

- aším úkolem je být kritickým doprovázejícím politického jednání a právních zdrojů.
- Měla by se zasazovat za politiku sledující hodnoty pohostinnosti, solidarity a sdílení i za pokojnou multikulturní společnost.
- Informovat se ve spolupráci s odbornými centry pro studium migrace o tomto fenoménu.
- Koordinovat pastorační migrace

4 Církev jako místo integrace

- Má být místem integrace již ze své podstaty. Skrze Krista jsou překonávány všechny hranice a rozdělení
- Utvářet živé komunity, kooperující mezi sebou i se společnostmi, aby přicházející lidé mohli pocítit christocentrickou univerzalitu a zároveň zakusit partikulární specifika určité komunity.
- Církev mohou napomáhat začlenění imigrantů do společnosti a stát se výsadním místem integrace.
- Schopnost přijetí a integrace vypovídá nejen o životaschopnosti konkrétního společenství, nýbrž i o věrnosti vlastní identitě.

5 Církev jako místo pomoci

- Nesmírně důležitý je diakonický rozměr křesťanských církví, který byl zřetelný od samého začátku existence, kde spadala rovněž péče o lidi na cestách.
- Pomoc má mnoho podob: pastorační péče, poradenství, **kontakt** na odbornou sociální a právní pomoc.
- Stávat se skutečnými přístavy pomoci a přijetí a naplňovat své povolání být živým znamením Kristovy lásky chudým.

- Svojí pomoc realizovat nejen v rámci církevních obcí, ale v rámci možnosti koncipovat také jako sociální, či rozvojovou pomoc vůči chudým zemím.
- Podle biblických textů jedná Hospodin v některých případech skrze cizince, skrze někoho „neznámého“, jiného. Jako by prostřednictvím jinakosti „těch cizích“ připomínal lidem svou „ambivalentní povahu“, totiž že je zcela jiný a zároveň je a chce být lidem velmi blízký. Cizinec nás může vytrhávat z našich stereotypů a pečlivě chráněných jistot, může přispět k novému, „otevřenému“ utváření naší víry v Hospodina a vztahu k němu. Lze tedy říci, že již pro starozákonní lid mohl cizinec svým způsobem *reprezentovat* či *připomínat* Hospodina a že pro něj platila přímá úměra v následujícím znění: jak jsme otevřeni vůči cizincům (*gérím v tóšávím*), tak jsme otevřeni vůči Bohu.

✚ POSTOJE CÍRKVE K MUSLIMŮM

KŘEŠŤANSKÉ POSTOJE VŮČI MUSLIMŮM			
LIBERÁLNÍ POSTOJ	ASIMILAČNÍ POSTOJ	MILITANTNÍ POSTOJ	KRISTŮV POSTOJ
Dvě možné cesty k Bohu	Maximální přizpůsobení	Nepřátelský vztah	Přátelský vztah
"rozmělnění" vlastní víry	oblečení	bojové postavení a obrana hodnot	(Mat. 28, 19) zahrnuje i muslimy
kulturní akce	náboženské úkony	"cizí prvek narušující naši kulturu a náboženství"	setkávání se v Boží lásce
charitativní projekty	"Ramadán"	snaha po likvidaci všeho cizího	naslouchání empatie
ekumenické bohoslužby	nedorozumění	nenávisť xenofobie	partnerská komunikace
ztráta křesťanské autority	špatné pochopení motivace	strach pýcha	vzájemný respekt navzdory nesouhlasu
nemožnost rovnocenné komunikace	nedůvěra	propast ve společnosti	budování mostů přátelství a důvěry
		integrační propast	trpělivost a vzájemná úcta
		jakákoli komunikace je nemožná	zvěst o Kristu (Jan 3, 16)

OSOBNÍ TEOLOGICKÉ A GLOBÁLNÍ ÚVAHY

- PŘÍBĚHY O EN GEDI

+ ABRAHAMOVO POŽEHNÁNÍ NÁRODŮM

❖ POŽEHNÁM TI, BUDEŠ POŽEHNÁNÍM, V TOBĚ BUDOU POŽEHNÁNY NÁRODY SVĚTA."

Jak se ta slova naplňují v mém životě?

Abraham se setkal s Bohem JHVH, uvěřil jeho zaslíbením, byl mu poslušný a Bůh ho obdaroval mnohými dobrými věcmi. Ve stáří mu dal rodinu, bohatství a především osobní společenství a jistotu, že až jeho život bude ukončen, bude se svým Bohem na věky. To je jen kratičký výčet, požehnání, která obdržel. Některé z těchto věcí přijal „jen“ vírou, ale Bůh jeho očekávání naplnil do puntíku.

Abraham se stal požehnáním pro jiné lidi. Osvobozoval zajatce, navazoval přátelské vztahy se svými sousedy a byl považován za knížete. Tím měl veliký vliv na tehdejší společnost. Velmi si vážil těchto lidí a oni jeho. Úpěnlivě se modlil a přimlouval se za obyvatele Sodomy a Gomory. Měl veliký podíl na záchraně Lota a jeho rodiny. Bůh ho nazval svým přítelem a zjevoval mu své záměry, které s nim osobně komunikoval.

Abraham skrze živou víru byl nazván otcem víry a národů. V něm byly požehnány národy světa. Z jeho rodu se totiž po staletích narodil Spasitel světa a všichni ti, kteří věří v Krista Ježíše, jsou nazváni „dětmi víry a Abrahamovými“.

Abraham měl jedinečné a specifické poslání, Bohem dané. Nikdo další nebude takto obdarován, ani nebude mít stejné poslání, jako on. Ale každý, kdo věří v Krista Ježíše je požehnán před Bohem i lidmi a může být požehnáním pro své okolí, dokonce pro některé národy světa.

Toto vyprávění je o tom, jak Pán Bůh v mém životě i ve službě našeho sboru naplňoval zaslíbení dané Abrahamovi, být požehnáním pro okolí i pro národy světa. Je to svědectví obyčejného života mého i sboru a o neobyčejném Bohu. Je to vyznání vděčnosti Pánu Ježíši za to, jak nám „našeptával“ myšlenky a chtěl nás vést, abychom i my se mohli stát požehnáním pro některé národy a mohli se stát součástí zmírnění bolesti našeho světa.

POVOLÁNÍ

Přibližně před šesti léty jsem se zúčastnil teologické konference v Praze na téma : "Islám a křesťanství". Přednášel misionář, který žil mnoho let v Afghánistánu v kolébce radikální islamské buňky. Jeho vyprávění bylo strhující a inspirující. Hýbalo i mým srdcem. Vyprávěl, jak ho Bůh chránil a používal v tomto prostředí, aby mohl projevat Kristovou lásku a občas využil i příležitostí říci dobrou zprávu Kristu. Víte, jak to bývá po dobrých konferencích. Jsme plní odhodlání, něco s našim životem udělat. Pak jedeme domů a po několika dnech to z nás jednoduše vyprchá. I já jsem to často prožíval a hodně mně to mrzelo. To však je málo, abychom mohli působit ke změně. Jít novou cestou, znamená udělat první krok a pak další. Ale je potřeba vykročit.

Jsem moc rád, že po této konferenci jsem tehdy udělal první krok, který měl velký vliv na celý další život můj i sboru, v němž jsem kazatelem.

Během konference jsem cítil „nutkání“, spíš to byla chuť na kávu, tak jsem sešel do kavárny a spatřil jsem v rohu místnosti mladého muže, který celý svůj čas zasvětil budování vztahů s cizinci. Udělal mnoho pro to, aby se tito lidé dozvěděli o Ježíši. Dělal to formou rozdávání filmů „Ježíš“ a skrze osobní rozhovory. Modlil se za nemocné a někteří byli uzdraveni. Pán Bůh si ho používal ve své službě a žehnal. Působil nejen u nás, ale i v zahraničí. Při tom měl pocit, že je osamělý, nepochopený, někdy byl docela frustrován, ale pokračoval dál, modlil se a měl naději v Bohu živém.

Tento muž v té kavárně seděl spolu se dvěma lidmi a vyprávěl své zkušenosti s Bohem a cizinci. Tak mně to zaujalo, podobně jako přednáška ve velkém sále. Toto byl rozhovor, ve kterém jsem se rozhodl, že tohoto bratra bych rád pozval do našeho sboru, aby nám o své misii pověděl více. Netrvalo dlouho a s vedením sboru jsme se rozhodli, že budeme bratra podporovat a pokusíme se s ním spolupracovat. Teprve později nám vyprávěl, že asi dva roky před tím, přijel jen tak „náhodou“ do údolí pod naší modlitebnou. Hledal někoho, kdo by mu pomohl ve službě cizincům. Modlil se, pak zvedl hlavu a uviděl naší modlitebnu. Zaslechl hlas, že má ještě počkat, až se změní okolnosti, až na tomto místě se budou shromažďovat cizinci. Nerozuměl tomu, ale uvěřil. Jeho povolání a pak i naše se spojilo vedením cíl. Tehdy v Praze, dyž jsem se mu představil, jako nový kazatel z Horní Suché, tak si na tuto epizodu z toho dolíku pod kostelem v Horní Suché vzpomněl a došlo mu to.

Asi pět kilometrů od naší vesnice je „Pobytové středisko“ MV pro legální imigranty. Možnost se podílet na službě cizincům jsme přijali, jako výzvu, jako „spadlou do klína“. Již dříve někteří jednotlivci měli vztahy s lidmi ze střediska. Zvali je domů, pomáhali jim. Dnes to vnímám jako zasetá semínka, nebo přípravu půdy pro další službu. Díky Bohu za ty, kteří již před námi cizince milovali.

Po mém nástupu do služby v našem sboru jsem nabyl přesvědčení, že bude dobré, abych se přihlásil jako dobrovolník do organizace, která pracovala s cizinci v Brně (SOZE). Tato moje účast a jejich potvrzení nám umožnilo vstup do pobytového střediska.

Lidé ze střediska se stali objektem naší pozornosti. Vytvořili jsme tým lidí, kterým tato oblast „lehla na srdce“ docela hluboko. Jsou to lidé z jiných okolních církví. Bez nich bychom si nedokázali službu ani představit. Školili jsme se, modlili a začali plánovat aktivity, které byly pro nás doposud málo známé. Zahrada vedle modlitebny, která doposud byla využívána jen sporadicky, se stala misijní zahradou. Dokonce jsme na ní postavili nádhernou pergolu. Tak již byla svědkem skvělých věcí. Tam jsme mnohokrát stolovali, sportovali, grilovali a rozvíjeli naše nové vztahy. Těmto setkáním většinou předcházela účast na „bowlingu“ který, jak jsme zjistili záhy, je v centru naší vesnice. Jako by byl připraven pro nás a pro naše přátelé.

❖ JEMEN

Tato setkání byla pro nás naplněná radostí a vděčností za zkušenosti, o kterých se nám před tím ani nezdálo. Mohli jsme poznávat neznámá etnika, národy, kultury a náboženské skupiny. Asi největším našim prožitkem v této souvislosti bylo, když se nechali pozvat mezi nás Muslimové se svou rodinou, s dětmi. Byli v našich rodinách, pak nás navštívili ještě párkrát, mohli jsme být součástí hospitalizace jejich narozené dcerušky. Zdálo se nám, že jsme se docela sblížili, možná i díky jejich osobnímu příběhu v jejich zemi (vyhrožování smrtí, šikanování ze strany úřadů, pronásledování). Zúčastnili se i našich bohoslužeb, než jednoho dne se rozhodli změnit bydliště a odešli do jiné země. Pak jsme se dozvěděli, že měli k tomu určité pro ně důležité důvody, jako obavu o jejich dorůstající dcery a další...

❖ VELKÁ ZEMĚ NA BLÍZKÉM VÝCHODĚ

Další příběh je o rodině, původem ze země, která má typické určení v názvu svého státu. Rodiče s jednou dcerkou nám vyprávěli o strastiplné cestě do Evropy, velký kus pěšky. Když přišli na naši akci, byli překvapeni, že se setkali s milým přijetím. Řekli nám, že jsme byli prvními lidmi, kteří jim takto vřele dali ruku k uvítání. Po návratu do střediska byli rozhodnuti, že s námi chtějí zůstat. A zůstali. Po intenzivním studiu Bible, na základě kázání v jejich rodném jazyce oba uvěřili a přijali Krista do svých životů. Byli pro nás prvním viditelným ovocem v naší službě. Nyní žijí spokojeně v Praze, muž má docela prestižní zaměstnání, dcerka je dobrou žačkou, umí skvěle česky. Manželka se podílí na stejné službě cizincům, s kterou se seznámila u nás v Havířově. Zároveň učí. Problém, který je sužuje, je několikeré zamítnutí mezinárodní ochrany a nejistota z toho vyplývající.

❖ UKRAINA

Jiná šestičlenná rodina z východní části Ukrajiny, se stala krátce po seznámení součástí našeho společenství i členy sboru. Rodiče mají práci, děti úspěšně studují na střední, dcerka již na vysoké škole. Je velmi talentována v umělecké oblasti. Děti jsou aktivně zapojené v aktivitách sboru. Pomáhají v rozvíjení a udržování vztahů s cizinci mluvícími rusky.

Během naší činnosti jsme se setkali s lidmi asi 35 národů. Někteří se stali opravdu našimi přáteli. I v případě, že se později vystěhovali z důvodu hledání zaměstnání, udržují s námi kontakty a vyjadřují vděčnost za toto přátelství a za možnost, že se s námi mohli setkat a přijmout pomoc.

❖ POBŘEŽÍ SLONOVINY A SENEGAL

Rád bych vzpomněl mé osobní kamarády, snad taky přátelé z dvou afrických zemí. I po jejich vystěhování do Prahy, jsme se setkávali při mých častých služebních cestách. Považoval jsem to za výsadu, s těmito lidmi společně večeřet a nést jejich obavy a starosti o holý život. Někdy jsem je vyhledával na místech, mně jaksí dříve cizích. Vždy jsem míval pocit, že právě v těch temných zákoutích hlavního města, je s námi Pán Ježíš. Prožíval jsem zvláštní přítomnost mého Pána. Nepochyboval jsem o tom, že to byla vždy jeho „parketa“ a dnes je i moje. Někdy jsme se modlili i na ulici. Jsem moc rád, že jsem se skrze tuto službu mým přátelům učil věcem, o kterých jsem dříve neměl ani ponětí. Nakonec jsem je vždy našel, někdy v nezávidění hodných podmínkách. Prožívali stejný problém jako ti dříve popsání - neustále odmítání azylu. Oba již pobývali v ČR více, než 12 let. Při tom musel jeden z nich jezdit každé dva měsíce docela daleko pro razítka již několik let. Při tom je dobré si uvědomit, že to nejsou nelegální, ale legální přistěhovalci.

❖ ETIOPIE

Maminka dvou dětí se nechala jednou pozvat na naši akci. Pocházela z válkou sužované Etiopie. Docela jednoduše navazovala vztahy s našimi ženami. Měli jsme příležitost v rámci jejich potřeb a našich možností se podílet na jejím životě. Pravidelně se zúčastňovala bohoslužeb. Nebylo zřejmé, zda se biblická zvěst nějak dotýká jejího srdce. Asi po dvou letech se odstěhovala do jednoho českého města. Po několika měsících jsem ji navštívil. Její první otázka byla, zda ji můžeme pokřtít? Na můj dotaz, co se stalo, odpověděla: „Přijala jsem Krista“, jsem šťastná a toužím po křtu. Její spontánní modlitba byla potvrzením její víry. Nejen to, ale při několika dalších návštěvách bylo zřejmé, že Bůh ji proměňuje a skrz téměř zázračné okolnosti a pochopení Písma, vede její život v docela praktických oblastech osobního i rodinného života. Když zpětně hodnotím její zkušenosti, v kontextu naší služby, jsem plný obdivu k tomu, který miluje národy. Tak jsem si uvědomil biblický příběh dvořana královny z Etiopie. Na cestě domů z Jeruzaléma pochopil Písmo,

byl pokřtěn a vrátil se jako šťastný člověk. Sára taky prožila touhu vrátit se do své země, zvěstovat Kristovou lásku. Později mi řekla, že ji Duch svatý vede jinou cestou, potřebovala uvést některé osobní záležitosti na pravou míru. Možná se ještě vrátí jako misionářka mezi své, se zvěstí evangelia. I tento příběh mně znova ujistíuje, že Bůh žehná národy. Může si k tomu použít i náš nedokonalý život. Myslím, že je dobré naslouchat „Božímu šepotu“. Pokud mu nasloucháme, můžeme spatřit drobné, malé věci, ale i větší, které nás někdy až časem „ochromí“ svou velikostí a významem do budoucna.

❖ ČÍNA

Jednou jsem jakoby náhodou zaslechl, že do střediska v Havířově přijela skupina Číňanů. Byl jsem potěšen touto zprávou a hned jsem se vypravil „Na Kopec“. Díky pomocí jedné paní z Číny, která dokázala částečně něco překládat, jsem se pokusil oslovit několik děvčat, která reagovala na mé pozvání na naše akce i do sboru. Po dobu jednoho roku a půl tito mladí lidé byli pravidelnými hosty našich akcí i bohoslužeb. Díky tomu jsme prožívali hodně radostí. Bylo to snad jedno z nejhezčích období života sboru v této službě. Hned na začátku jsem měl starost, jak můžeme zabezpečit překlad. Navštívil jsem některé čínské restaurace v okolí a dotazoval jsem se, zda tam pracují křesťané, kteří by dokázali překládat z českého jazyka. Vypadalo to dosti beznadějně. Až jednou, při jakoby náhodném rozhovoru s kazatelem z Ostravy, jsem se dozvěděl, že mají ve sboru ženu, která se sama naučila dobře čínsky. To jsem vnímal, jako jasný dar od Boha pro nás, ale především pro tuto skupinu našich přátel. Téměř každou neděli jezdila s rodinou z Ostravy, překládala naše bohoslužby a pomáhala nám pak i spolu komunikovat. Jsme moc vděční za tu nádhernou službu.

Myslíme si, že toto naše zapojení se do životů těchto mladých lidí z Číny nám bylo dáno, abychom mohli zmírnit jejich situaci, obavy, samotu. Zdá se nám, že jsme se díky tomu mohli podílet i na řešení problémů s jejich azylovou situací. Pokoušeli jsme se působit i mediálně, spolupracovat s organizacemi, právníky, ozvat se i vůči státním institucím. Byla to pro nás zvláštní doba, učili jsme se novým věcem. Do dnešního dne však není nic známo. Situace je velmi nejistá a u našich přátel přetrvávají obavy z budoucnosti. Nedovedeme si představit, co nastane, pokud úřady zůstanou neoblomné a mezinárodní ochrana některým z nich bude odmítnuta.

✚ VYTVÁŘENÍ VHODNÉHO PROSTŘEDÍ

Jako sbor máme velikou výsadu v tom, že cizí lidé, cizinci, kteří přicházejí mezi nás, se zde cítí dobře. Zvláště z různých akcí nechtějí odcházet. Ti, kteří se odstěhovali, posílají své pozdravy a s láskou i vděčností vzpomínají na naše společenství. Mnohé konference a knihy dnes řeší, jak vytvořit vhodné prostředí pro návštěvníky, aby jim bylo dobře v církvi. Nám to Pán Bůh daroval. Možná, že pro nás není vždy sbor podle očekávání, ale pro hosty je zázemím, místem příjemným a požehnaným.

Tato setkání jsou docela náročná pro sestry, zvláště pro přípravu občerstvení, vzhledem k pestrosti kulturních zvyků a stravovacích nároků. Každé takové setkání přináší nové vztahy a další možnosti, jak těmto lidem dále sloužit.

SLUŽBA V DETENČNÍM STŘEDISKU VYŠNÍ LHOTY

V období vrcholící „migrační krize“ jsem jen tak, jakoby náhodou narazil na internetu na stránky „Detenčního zařízení pro cizince“ ve Vyšních Lhotách u Frýdku Místku. Všiml jsem si poznámky, že v těchto zařízeních je možná duchovenská služba pro klienty. Tak mně to zaujalo a chytlo za srdce. Ještě téhož dne jsem se tam zajel podívat. Na místě byl televizní štáb, tak jsem měl obavy, že mně tam někdo bude zpovídat, co tam jako dělám. Odjel jsem domů a na druhý den jsem jel znova za vedoucím tábora. Stejně mně vyzpovídali, ale nechtěl jsem hovořit o našich plánech, které byly zatím jen v mysli. Po vyřízení naší žádosti o vstup, jsme s několika dalšími služebníky i kazateli začali toto zařízení pravidelně navštěvovat. Zájemce jsme učili poznávat Písmo a pomáhali jsme při řešení jejich osobních, duchovních problémů.

Rád se rozdělím s Vámi o dvě zkušenosti z tohoto období. Vedoucí, s kterým jsme si mohli vytvořit určitý přátelský vztah, nám zavolal s prosbou o pomoc. Čtyři mladí muži jedné východní země zahájili hladovku. Pán vedoucí i tým sociálních pracovníků nás prosili, abychom těmto mužům rozmluvili jejich postoje. Modlili jsme se, snažili jsme se je přesvědčit, že život je dar a problémy jim může pomoci vyřešit Bůh a jim naklonění lidé. Zdá se nám, že těmto slovům naděje uvěřili a tři z nich ještě tento večer šli na večeři. Jeden ještě pár dnů pokračoval v hladovce. Byli jsme moc vděční Pánu Bohu, že nás v této svízelné situaci nenechal a zároveň způsobil, že důvěra ze strany vedení tábora vůči nám vzrostla a měli jsme opravdu možnost těmto lidem sloužit pravidelně a docela často s otevřenou podporou vedení „detence“.

Po určité době pravidelného vyučování a sdílení, čtyři z klientů vyznávali, že uvěřili v Krista. Vyjádřili touhu po křtu. Jelikož se blížil čas jejich stěhování do jiné země, tak jsem při poslední návštěvě je pokřtil v kanceláři politím. Těsně před tím náš tlumočník byl telefonicky odvolán. Vrátil se až po tom, co jsme provedli křest a společně přijímali chléb a víno. Vnímám jsem to, že i v takové záležitosti nás nebeský Otec vedl a připravil podmínky, abychom nerušené mohli prožít obě tyto „svátosti“. Teprve až později mi to docházelo, že jsem mohl být znova součástí „požehnaní národům“ skrze Krista. Nikdy mně to před tím nenapadlo, že mi bude dána milost takto sloužit lidem vzdálené země kulturně a především náboženský. Pak jsem s nimi ztratil kontakt. Až teprve nedávno jsem jednoho z nich uviděl na FB jak překládá z perského jazyka do němčiny v církevním prostředí. A taky hraje tamtéž na kytaru. Byl jsem moc potěšen. Vzpomněl jsem si, jak jsme tehdy řešili i některé těžké duchovní prožitky. Bůh si ho k sobě zavolal, očistil a osvobodil jeho srdce. Jsem mému Pánu vděčný, že se můžeme takto podílet na „kultivaci“ lidských životů, nejen na lidské integraci, což

považuji za velmi důležité. Jsem přesvědčen, že evangelium Kristovo opravdu proměňuje a integruje každého člověka, jenž jemu odevzdá svůj život.

Kdysi jsem moc nechápal Kristovo poslání Církve: „Jít, učit národy, činit učedníky a křtít je ve jméno Otce Syna i Ducha svatého.“ Tak naše církvev mezi národy nevychází, jen sporadicky, jednotliví misionáři. Díky Bohu za ně. Tedy Pán Bůh v poslední době posílá národy k nám. Máme to mnohem jednodušší. Můžeme některé učit, křtít, vychovávat. Máme naději, že skrze jejich vztahy na rodinné příslušníky a přátelé se evangelium bude šířit dál.

Zdá se moc dobré, že jsme mohli spolupracovat s dalšími pastory, kazateli jiných církví z okolí Českého Těšína.

Zkušenost víry a křtu i další výchovy, jsme si ještě mohli zopakovat pár krát u lidí původem z odlišného kulturního i náboženského prostředí. Pánu Ježíši Kristu za to patří sláva. On miluje národy...

SLUŽBA CIZINCŮM V KOSTELCI

Byli jsme inspirováni k tomu, abychom navštívili některé naše známé z Havířova, kteří byli přestěhováni do Pobytového střediska v Kostelci. To byl počátek nové služby. V Kostelci žila druhá velká skupina čínských křesťanů. Podařilo se nám zprostředkovat kontakt s našimi Číňany. To, jak jsme navázali kontakt, považuji také za zvláštní Boží vedení a milost. Proběhlo několik setkání v pronajaté kavárně ve městě. Obě skupiny prožívaly velmi emotivně tento kontakt. Objímali se, plakali radostí, přimlouvali se za sebe navzájem a chválili Pána. Jen jsme zírali, jak působila Boží moc a láska mezi nimi, v takto složité situaci. Chválili jsme Pána spolu s nimi. Tyto návštěvy trvaly jen omezenou dobu, z důvodu vzdálenosti od našeho bydliště. Nepodařilo se nám motivovat jiné křesťany, kteří žijí a působí v blízkosti tábora. Je nám líto, že jsme nemohli nadále rozvíjet a budovat tyto vztahy.

Teprve nedávno jsem se dozvěděl, že sestra ze země z východu, o které jsem se zmiňoval, nejen učí a připravuje aktivity pro emigranty v Praze, ale v rámci mezinárodního sboru jezdí do Kostelce pravidelně sloužit tamějším imigrantům. Navázala na naši dřívější službu a to opravdu povzbuzuje a probouzí vděčnost.

❖ PŘEMÝŠLENÍ O TĚCH, KTERÍ STÁLE PŘICHÁZEJÍ - I O NÁS

Do stále se rozšiřující směsice názorů, komentářů a kontraverzí ohledně uprchlíků si dovolím zamíchat ještě i svůj osobní postoj. Rád bych upozornil, že tento můj pohled vychází z mé křesťanské víry, ze studia Písma a osobních, asi dvouletých zkušeností s lidmi, které nazýváme cizinci, imigranti nebo utečenci.

1 „Křesťany tady chceme“

Pokud bych se nechal unést obyčejnou lidskou jízlivostí, napsal bych, že mám radost, že po mnoha létech v naší zemi pod vlivem těchto globálních okolností zaznívá vstřícný hlas na téma křesťanů. Jsem překvapen, jak k rozhovorům ve sdělovacích prostředcích jsou stále častěji zváni představitelé křesťanského světa a je jim nasloucháno. Zároveň se stále častěji ozývají hlasy: „Křesťany tady chceme, muslimy ne.“ Pokud toto vyjádření je inspirováno především strachem z jiného náboženského přesvědčení, nebo obavou z nebezpečí, které může ohrozit náš dosud pokojný a skvělý život, slogan „Křesťany tady chceme“ není důvodem k radosti.

Je zřejmé, že se nyní nejedná o změnu, kterou vyhlížíme a za niž se modlíme: že křesťanská víra svojí podstatou osloví naši společnost novým způsobem, že lidé zatouží po odpuštění, smíření a po vztahu s Kristem. Že křesťané se stanou opět žádanou „solí a světlem“ tomuto světu.

Je možné, že tato doba je velkou příležitostí pro církve. Pochopit potřeby současnosti, mít citlivé srdce a pozorně následovat toho, jehož jméno nosíme a k němuž se více nebo méně hlásíme.

2 „Imigranty si vybereme“

Dovolím si vyjádřit své překvapení ze zaznívajících prohlášení některých církevních představitelů, že církve se budou zřejmě podílet na spolupráci při výběru, určité segregaci imigrantů vhodných pro naši zemi a náš kulturní kontext. Snažím se pochopit pár logických a pragmatických argumentů, ale zdá se, že zcela přehlušují důvody biblické a milosti plné.

Regulativní imigrační politika má své opodstatnění, nicméně musí zůstat principiálně otevřená, doplněná úsilím o globální rozvoj. Určitě patří do kompetence státu, nikoli církve.

3 Co na to Kristus?

Uvědomil jsem si již mnohem dříve, že při hledání odpovědí na složité otázky spojené s tímto problémem se téměř nikdy nevyskytuje úvaha: „Co by v dané situaci udělal Ježíš Kristus? Jak by on sám řešil krizi spojenou s přijímáním uprchlíků? Co na to říká Písmo?“ Ježíš by jistě neřešil imigrační politiku, ale naše postoje k lidem v nouzi, na cestách, bez střechy nad hlavou, lidem ukřivděným a opuštěným. To ho docela zajímalo, to byla jeho parketa a zřejmě je i do dnešních dnů. Dokonce řekl docela explicitně: „Byl jsem na cestách a přijali jste mě. Co jste učinili mým bratrům, mně jste učinili.“ (Mt 25,38) Nelze zde citovat množství biblických veršů. Můžeme to zúžit na konstatování, že Bůh již před staletími vyjádřil svoji lásku k sirotkům, vdovám a přistěhovalcům a nabádal svůj národ, aby přistěhovalce milovali, protože on je miluje a oni sami jsou přistěhovalci v Egyptě (Dt 10,17). Samozřejmě Starý zákon rozlišoval mezi těmi, kteří se dobrovolně integrovali, nebo se postavili vnitřně, nebo silou proti Božímu lidu.

Náš Pán se choval velmi noblesně a velkoryse k lidem, kteří byli započítáni k těm jiným, majícím jinou víru, nepatřící k majoritní „svaté“ společnosti. Právě toto je na Kristu fascinující a dokazuje to jeho chápání Otcova milujícího srdce. Jakým způsobem miloval Ježíš?

Pohrdané Samařany, kteří krátce předtím Krista nepustili do své vesnice, později navštívil a pobýval u nich několik dnů. Vyučoval je o Božím království a proměňoval je svou láskou. Velmi pěkně se o nich vyjadřoval ve svých podobenstvích. Rozhovor se Samařankou je jedním z největších skvostů evangelijní zvěsti. Řekl: „Přišel jsem zachránit tyto lidi, ne je odsoudit.“ Jinými slovy, za tyto přistěhovalce později zemřel na kříži (L 9,51-56).

Ve svém kázání v synagoze v Nazaretu uvedl jako příklad víry pohanské osobnosti, což ho ze strany „zbožných místních obyvatel“ málem stálo život (L 4,17-30).

Největší teologické, kulturní a sociální problémy řešil často s „čistými a svatými“, kteří si nechtěli pošpinit ruce těmi „nečistými“, kteří měli jinou víru, přišli odjinud, byli jiné rasy a kultury.

Dovedete si představit Krista, který s tehdejšími vůdci národa stojí na hranici Izraele a vybírá si vhodné a přijatelné přistěhovalce, aby ochránil svůj národ od nebezpečí, radikalismu a falešné víry? Jak nehodné Spasitele a jak nevhodné pro jeho následovníky, kteří „nemají dělat rozdíly mezi lidmi“, jak to dobře pochopil již v začátcích křesťanské církve apoštol Jakub; sice v jiném kontextu, ale docela zřetelně. A napsal to i pro nás (Jk 2,1), abychom se nesnižovali na úroveň těch, kteří počítají, vybírají, hodnotí a nepřijímají.

Jinak si velice vážím slibů farností i jednotlivců otevřít své prostory příchozím. Zdá se, že nebude snadné v této spontánnosti a částečné euforii nepřekračovat kompetence státu, organizací a církví. Je také zřejmé, že cizinců a utečenců je v naší zemi, zvláště

ve velkých městech, již léta velké množství. Mnozí z nich očekávají vlídný pohled a úsměv, zájem, přijetí, vztah. Již nyní máme mnoho možností, jak je přijímat a milovat.

4 Cizinci jako přátelé

Poslední dva roky mého života i služby ve sboru byly zaměřeny mimo jiné na uprchlíky. Máme výsadu žít a sloužit v blízkosti pobytového uprchlického střediska. Dva roky docela proměnily můj osobní život i postoje mých spolupracovníků. Hezké vztahy s těmito cizinci jsou pro nás velkým požehnáním, přinášejí nám mnoho radosti a nadšení. Společně jíme, bavíme se, poznáváme vzájemně své kultury, snažíme se jim pomoci v drobných věcech, pozýváme je do svých domovů. Ty, kteří projeví zájem, zveme a později zapojujeme do našich církevních programů. Někteří zůstávají ve svém náboženství, nebo nemají žádnou víru. Mnozí z nich již pro nás nejsou cizinci, ale stali se našimi přáteli. I když se odstěhují do jiných měst, jsou nám stále velmi blízcí. Máme velkou radost, že někteří z nich se integrovali (mají dobrou práci a bydlení). Rozhodli jsme se jim projevovat lásku nezávisle na tom, zda uvěří, nebo ne, zda přijmou naši pomoc, nebo ji později odmítnou. Vážíme si profesionální služby organizací a snažíme se respektovat jejich kompetence a využívat naše vlastní možnosti.

V této hektické době, kdy se do zemí Evropské unie „valí“ řeka příchozích a lidé na ulicích měst se navzájem překřikují, „zda je chceme, nebo nechceme“, se těšíme na nové tváře. Promýšlíme další setkání, modlíme se. Rádi bychom jim i jejich dětem vytvořili ovzduší naděje a pokoje. Chceme být tam, kde by zajisté byl i náš Pán. Občas prožíváme jistotu, že on je s námi. Potěšuje nás, inspiruje a ochraňuje svou přítomností a láskou. Při dlouhodobějších osobních kontaktech zjišťujeme, že vznikají následující potřeby, které lze nazvat slovy: „vstupovat do mezer“. Oslovit křesťanské podnikatele, zda by byli ochotni cíleně zaměstnat některé cizince. Je to sice riskantní, někdy i ztrátové, ale může to velmi posloužit k oboustrannému požehnání. Prosit dobrovolníky odborně zdatné, aby pomohli cizincům při hledání bytu, doprovodu do zdravotnických zařízení, při vyplňování žádostí. Najít křesťanské právníky a zdravotníky, kteří by mohli být „prstem na tepu společnosti“ a pokusili se podpořit cizince v klíčových záležitostech v případě selhání klasické právní nebo zdravotní služby. Občas slýcháme, jak je důležité, aby se cizinci integrovali. Někteří z našich známých si našli dobrou práci a bydlení a stali se tak příkladem pro jiné. Schvalovací proces - udělení mezinárodní ochrany se však neúměrně prodlužuje, žádosti jsou postupně zamítány. „Integrovaní cizinci“ prožívají nejistotu, obavy z budoucnosti, frustraci. Snažíme se je povzbuzovat, ale sami to nechápeme a jsme zmateni.

5 Poslání církve

Závěrem bych rád uvedl několik, dle mého názoru skvělých doporučení, která jsou uvedena ve dvou publikacích na téma, jak se může církev zapojit do pomoci cizincům.

❑ **Církev jako hlasatelka jednoty lidského pokolení.**

Je jasným odpůrcem jakékoli formy rasismu a nacionalismu. Staví se sama proti nenávisti vůči cizincům, kterou považuje za provinění vůči přikázání lásky k bližním. Hlásá a sama praktikuje pohostinnost, solidaritu a sdílení vůči nejchudším. Církev jsou znamením toho, že nacionalismus, rasismus a xenofobie jsou zcela neslučitelné s křesťanským poselstvím, taktéž s utvářením společnosti ve smyslu trvalého míru a pokojného soužití.

❑ **Církev jako obhájce lidských práv a zastávce slabých.**

Je rovněž obhájcem cizinců, jimž se plných práv nedostává, zvláště těch, kteří nejsou nikým zastupováni a nemohou nalézt zastání. Církev by měla držet prst na tepu doby a zajímat se o situaci cizinců, včetně toho, jakým zákonným předpisům jsou podřízeni a jak je s nimi zacházeno.

❑ **Církev jako sociální činitel a kritický průvodce politického jednání a právních pramenů.**

Naším úkolem je být kritickým doprovázejícím politického jednání a právních zdrojů. Měla by se zasazovat za politiku sledující hodnoty pohostinnosti, solidarity a sdílení i za pokojnou multikulturní společnost. Zřizovat zvláštní národní komise pro migraci, případně ustanovit zodpovědnou osobu pověřenou péčí o migranty. Koordinovat pastorační migranťů.

❑ **Církev jako místo integrace.**

Má být místem integrace již ze své podstaty. Skrze Krista jsou překonávány všechny hranice a rozdělení. Utvářet živé komunity, kooperující mezi sebou i se společností, aby přicházející lidé mohli pocítit christocentrickou univerzalitu a zároveň zakusit partikulární specifika určité komunity. Církev mohou napomáhat začlenění imigrantů do společnosti a stát se výsadním místem integrace. Schopnost přijetí a integrace vypovídá nejen o životaschopnosti konkrétního společenství, nýbrž i o věrnosti vlastní identitě.

❑ Církev jako místo pomoci.

Nesmírně důležitý je diakonický rozměr křesťanských církví, který byl zřetelný od samého začátku existence, kde spadala rovněž péče o lidi na cestách. Pomoc má mnoho podob: pastorační péče, poradenství, kontakt na odbornou sociální a právní pomoc. Stávat se skutečnými přístavy pomoci a přijetí a naplňovat své povolání být živým znamením Kristovy lásky chudým."^[1]

6 Náš křesťanský étos

„Přijetí cizince a pomoc lidem na cestách se pro křesťany stávají jedním z úkolů, k nimž jsou povoláni. Lze je chápat jako důležitou součást křesťanského étosu, jako jeden ze znaků autentického křesťanského života a jeden z projevů služby lásky jak ve formě individuální pomoci, tak prostřednictvím pomoci organizované ze strany církevních obcí. Tento úkol a jeho naplnění souvisí jak s vlastní identitou křesťanů, tak s vírou, s osobním vztahem k Bohu a s chápáním Boha.

Francis W. Nichols tuto skutečnost popisuje slovy: ‚Cizinec nás totiž vyzývá ke změně, k novému promyšlení naší vlastní identity a k novému uspořádání našich pečlivě schraňovaných priorit. Ačkoli může být přijímání cizinců často zkušenost obtížná a někdy snad i bolestná, nakonec v cizinci můžeme spatřit, tak jako Jákob při zápase u potoku Jabok, Boha tváří v tvář - a on nám požehná.‘^[2]

^[1] P. ŠTICA, *Migrace a státní suverenita*, 2010, s. 283-286.

^[2] P. ŠTICA, *Cizinec v tvých branách. Biblické podněty pro etickou reflexi migrace*, Praha 2010, s. 80.

❖ KŘESŤANÉ Z ČÍNY - BEZPEČNOSTNÍ RIZIKO PRO ČR?

Přibližně před dvěma léty k nám přišlo asi sedm desítek křesťanů z podzemních církví v Číně. Požádali o azyl a stát po dlouhém otálení a výmluvách rozhodl v jejich neprospěch, až na několik výjimek. Bojí se Číny, důsledků, které by přiznání azylu či ochrany mělo, potvrzení toho, co každý ví: v Číně jsou tvrdě a dlouhodobě porušována lidská práva. Svědčí o tom znalci té země i organizace jako Amnesty International a další. Advokátka p. Ludvová považuje zdůvodnění vnitro za velmi obecné. „Vnitro tam v podstatě konstatovalo, že to pronásledování nebylo tak vážné,“ řekla ČTK. Dodala, že za podezřelé okolnosti vnitro označilo například to, že Číňané začali pracovat již po půl roce po příchodu do země, nebo to, že přišli organizovaně. Často slýcháváme, že problém příchozích je ten, že nechtějí pracovat a integrovat se. Pokud je mi známo, tak imigranti mohou legálně pracovat již po půl roce pobytu u nás. ČTK zjistila, že mezi roky 1990 a 2016 získalo tuzemský azyl pouze

17 čínských občanů. Naposledy šlo o šest osob v roce 2014. Přitom mezi roky 1999 a 2006 o azyl žádalo mnohem více čínských občanů než v aktuálním případě. Myslím, že největším tragikomickým a stupidním sdělením úředníků naší vlády v demisi je následující prohlášení: "Komunita čínských křesťanů je v Číně dlouhodobě pronásledována a v poslední době tamní úřady vůči ní údajně ještě přitvrdily. Komunističtí vládcí sice uznávají katolictví i protestantství, na církve ale dohlíží tajná policie. „Těch sedmdesát negativních rozhodnutí bylo vydáno proto, že materiály předložené žadateli byly důkladně prověřovány v zemi původu a nebylo zjištěno, že tyto osoby jsou pronásledovány státními orgány ve své vlasti," uvedl ve středu Metnar. Ano, komunisté v Číně by se jistě přiznali k perzekucím. Více šílené prohlášení představitelů demokratické země jsem za svůj dosavadní život po roce 1989 asi nikdy nezaznamenal. Každý obyčejný člověk pochopí, že tímto postojem mohli docela ublížit jejich rodinám. Představte si, že v době totality u nás se západní vlády dotazovaly našich komunistických úřadů, zda utečenci byli u nás perzekvováni a podle toho se rozhodovali ve věci udělení azylu. Nemusíme být zlomyslní, abychom pochopili, že MV pracovalo pro zjištění cíle někoho, komu vůbec nezáleží na lidských právech a důstojnosti. A to vláda ještě nezískala důvěru a svojí případnou důvěru již pošlapává. Mohli bychom citovat prohlášení našich představitelů minulé vlády a můžeme sledovat i staronového prezidenta i současné kroky nové vlády v demisi. Když jsem uviděl pár fotek na FB dvou přátelských prezidentů mocné komunistické Číny a malého demokratického státečku v srdci Evropy, tak se můžeme pousmát, jak zalévají spolu rostlinky. a zdravíčko. Ať jim dlouho vydrží. Když se zamyslíme nad rozhodnutím úředníků MV o neudělení azylu pro čínské křesťany, tak z té hezké podívané začíná "mrazit v zádech". Z nepatrné komedie se stala tragikomedie. Na vlastním zdravíčku, jako každému z nás jim hodně záleží. I na tom, aby stromeček dobře rostl. Vůbec jim nezáleží na osudech mladých nádherných lidí, kteří mají pár drobných tužeb, chtějí žít ve svobodě, pracovat, popřípadě studovat, vyznávat svojí víru, nebo založit vlastní rodiny. Když jim to jejich režim nedovolí, tak měli naději, že pochopení a ochranu naleznou v zemi malé, bezpečné, přátelské, demokratické. V zemi, ze které odešly v minulosti stovky tisíc emigrantů. Mnozí především z ekonomických důvodů. Přáli jsme jim to a fandili. Nevyčítali jsme to nikomu. Zřejmě všichni našli pochopení a azyl na západě. Číňané nikoli. Nenalezli. Zjistili, že ekonomické zájmy jsou samozřejmě důležitější, než lidé. Nyní se také dovídají, že: "jsou podezřívání z bezpečnostního rizika pro naši zemi". Jak směšné a zoufalé. Vzpomněl jsem si na p. bývalého ministra Chovance, když se nechal fotit ze samopalem. Možná již tehdy chtěl burcovat občany k obraně vlasti před několika desítkami milých děvčat a chlapců z Číny. Hodně zdůrazňoval důležitost nulového počtu imigrantů. Snad je dobré, že již nyní bude "bránit" naši zemi před uprchlíky jen z dálky. Obávám se, že i jeho nástupci půjdou v jeho šlépějích a budou se klepat strachy před "probouzejícím se tygrem", který v případě svých zájmů ukáže bez skrupulí své "zuby a dráčky". Ani přídomek "komunistická" Čína vůbec nevádí. Ani v době 70. výročí vzniku téhož přídomeku v naší zemi. Myslím, že politických a

ekonomických pohledů na celou kauzu ještě zazní mnohem více. Nerozumím mnoha věcem a vím, že nejsou všechny černobílé. Necháme to odborníkům. Mají moudré hlavy. Ať nám to lépe a odborně vysvětlí, kde je "zakopaný pes".

Poslední dva roky, o kterých je řeč, jsem osobně i s mými přáteli prožil mnoho radostí s našimi čínskými bratry a sestrami. Vzpomínám si na lesk v jejich očích, když jsme je pozvali do naší církve, která se stala, jak to oni několikrát vyjádřili, jejich domovem, jejich velkou rodinou. Našli zde zázemí, navštěvovali naše rodiny, účastnili se mnoha společných akcí, sami pak pomáhali dalším imigrantům z azylového domu. Naši lidé byli hodně povzbuzeni jejich přítomností i způsobem komunikace. Vždy se nějak posunkovou řečí domluvili a užili si vzájemně mnoho legrace. Moc rád vzpomínám na několik setkání s našimi přáteli z Havířova se skupinou v Kostelci. Na jejich nadšení, slzy vděčnosti, radosti a vzájemné přímlybné modlitby snad nikdy nezapomenu. Podařilo se nám zařídit překladatelku, která jim každou neděli překládala kázání a další rozhovory do českého jazyka. Vedoucí střediska přede mnou hodnotil jejich postoje a říkal, že tak houževnaté imigranty ještě nepotkal. Pravidelně čekali ve frontě před vyučováním českého jazyka. Některé dívky po dvou letech mluví česky a sdělují s námi své životní zkušenosti. Stali se našimi "adoptovanými" dětmi. Máme je moc rádi, Jediný stín, který jim zatemňuje jejich perspektivu v nové zemi je obava o neudělení azylu a starost o jejich rodiny doma. Ten stín v těchto dnech se stává noční můrou. Pláčou, bojí se, ztrácejí naději a ptají se, co se s nimi stane? Když s nimi prožijete pár let, poznáte jejich myšlení, pocity, motivace a pokud máte stejně staré děti, nemůžete mlčet a být lhostejní. Jinak to prožívají úředníci u stolu. Oni hlavně razítkují papíry a zahrávají si s osudy lidí, které ani neznají. I my se ptáme, kde to najednou žijeme? Byli jsme hrdi na naši zemi, na naše zřízení, svobodu a demokracii a najednou to nepoznáváme. Uvědomujeme si, že stále není vyhráno. A pokud naši a jejich představitelé si budou poklepávat po ramenou a popíjet s úsměvem pivečko, zalévat stromečky a probouzet v národě strach a nenávisť, není zcela vyhráno. Pokud bych neměl víru, že moc a pikle mocných nejsou neomezené, jak jsem toho svědkem po celý můj život, tak bych byl docela zoufalý. Stále věřím, že naše i jejich životy nejsou hříčkou náhody, ale jsou "ukryty v milujících rukou", a že on má veškerou moc na nebi i na zemi i poslední slovo. Proto se budu stále modlit za imigranty, za náš národ a budu i nadále utěšovat slabé, opuštěné a pomáhat potřebným. Snad Bůh dá také milost našim elitám od pošetilostí k rozumnosti a citlivosti. Jsem moc vděčný těm kteří obětovali a i nadále budou obětovat kus svého života i volného času pro naše přátele z Číny. Ať Vám Pán Bůh požehná a naplní moudrostí a pokojem.

❖ PODEZŘELÍ KVŮLI TOMU, ŽE PRACUJÍ

Jedním z důvodů, proč azyl nebyl udělen čínským křesťanům v ČR, je problém, že si po půl roce někteří, nebo většina z nich našla práci. To má znamenat, že jsou ekonomickými migranty. Měl jsem dnes možnost s několika dívkami hovořit pár hodin a tak jsem se zeptal, jen tak mimochodem, na tu jejich práci. Víte, jaký je důvod, že si hledali práci a nechali se zaměstnat, jako pomocné síly, v restauracích, při úklidu? Odpověď je jednoduchá. To mi potvrdily všechny. Rozhodly se již mnohem dříve, že jakmile budou moci opustit ubytovací středisko, tak si budou hledat práci, aby nemusely pobírat sociální dávky od našeho státu. Aby mohly pracovat, tak středisko musely opustit a odstěhovat se na různá místa naší České republiky. Měli mezi sebou velmi pěkné vztahy, které musely být narušeny, aby mohly pracovat. Často naši politici a odpírači imigrantů, docela nahlas zdůrazňují, že ti, kteří přicházejí, se nechtějí integrovat, neučí se jazyk, zneužívají naše sociální dávky a nechtějí pracovat. Čínští křesťané jsou vzorem integrace. Tři hodiny jsme hovořili jen česky, já čínsky neumím, oni po dvou letech dokáží docela pěkně konverzovat. Našli si práci, mají bydlení, odmítli využívat náš sociální systém, mají se mezi sebou rádi a pomáhají si navzájem. Jsou - li u Vás na návštěvě, tak sami od sebe ochotně uklidí ze stolu a umyjí nádobí. Nemohou kontaktovat své rodiny v Číně, přitom jsou docela radostní a milí. Po tom počátečním šoku, který jim minulý týden připravila vláda demokratické hostitelské země, se pomaličku vzpamatovávají. Co taky jiného mohou dělat proti mocným tohoto světa? Oni to přímo neřeknou, ale jako podraz mohou vnímat to, že byli pracovníky MV označeni jako riziko pro naši zemi, jako špióni, jako lháři, kteří uvádějí nepravdivé informace o pronásledování a tím pošpiňují svou komunistickou zemi. Tak si ty informace MV údajně ověřovalo přímo u zdroje, tedy v Číně. Ta informace již nesnese žádný komentář. Co ale tito lidé vyjadřují v rozhovorech s námi, je pocit nejistoty, zklamání a strach, co se s nimi stane? "Nepošlou nás domů? To by byl náš konec." To jsem zaslechl již dříve z několika úst. Pokud máte děti v jejich věku, tak Vás to nemůže nechat lhostejnými. Je zde jediná naděje, částečně jistota, že nezávislé soudy, které budou hodnotit rozhodnutí MV, budou rozhodovat spravedlivě, bez politických vlivů, nezištně, v zájmu českých i evropských lidských práv a svobod. Stále věřím, že spravedlnost i právo jsou v naší zemi již docela pevně zakořeněny a nebudou ani ve věci našich přátel z Číny zneužity.

❖ KŘESŤANY TADY CHCEME, MÁME KŘESŤANSKÉ KOŘENY!"

V souvislosti s velmi náročnou dobou pro naše přátele z Číny, mně ještě napadla jedna myšlenka, spojená vůbec s dobou emigrační, dvou, nebo tří posledních let. Vzpomínám, jak na náměstích a v médiích se často opakovala věta: "Muslimy tady nechceme, ale jen křesťany. Máme přece křesťanské kořeny. I naše Evropa je má." Totéž opakovali podle společenské poptávky i naši politici. V nějakém článku jsem tehdy napsal, že když slyším podobná silná slova, jsem docela znepokojen. Může se totiž stát, že za několik let, až "větříček" zafouká z jiné strany, tak stejní lidé budou křičet: "Křesťany tady nechceme". Nakonec stejné zkušenosti známe z nedávné historie i z Bible. Je začátek roku 2018 a kupodivu, tady už ani křesťany nechceme. Věřící, vyzkoušené ve víře, skrze těžké okolnosti komunistického tvrdého režimu, houževnaté, příjemné, pracovitě....Raději z nich uděláme bezpečnostní hrozbu a budeme mít klid. "Větříček" zavál opravdu z jiné strany a ani vláda, ani společnost, až na výjimky nevolá: "Dovolte jim tady žít, máme přece křesťanské kořeny. Žijeme v křesťanské Evropě." Naše křesťanské kořeny pomalu vyhnívají. Tak musí zaznít otázka: "Co tedy chceme doopravdy? Myslím, že takový postoj společnosti může být do budoucna velmi nebezpečný. V době 70. výročí komunistického převratu, v současném kontextu vytváření vlády s těmi, kteří si stále "brousí zuby" a přihlížením těm, kteří si vzali právo rozhodovat o osudech jednotlivců i celých rodin, zřejmě jen na objednávku mocných tohoto světa. Může se klidně stát, že ani tu Vaši minoritu už nebudou chtít, ani tu vedle Vás a nebylo by to nic nového. Jsem člověkem naděje, opouštím tento katastrofický scénář. Jsem rád, že si mohu znova připomenout, jak Písmo je v každém kontextu pravdivé: "Jak převrácené a pokrytecké je srdce člověka, kdo je zná?" Budu ještě častěji přicházet k tomu, který mění lidská srdce. Mám s tím několik zkušeností a rád bych touto změnou přispěl i v tom nepříznivém pro společnost "větříčku". Možná už to je docela silný vítr, ale neztrácejme naději...

❖ MOUDRÉ SLOVO

Tak v té směsi většinou negativních a zkreslujících názorů na Ty, kteří občas, výjimečně přicházejí do naší země a z nichž máme hrůzu a strach, sdílím jiný přívětivý, praktický a moudrý pohled profesora Bostonské univerzity, který ví, o čem mluví. Pro mně to je moc potěšující "svěží větříček"

Sám jsem se přesvědčil, že někteří z nich jsou opravdu schopní, vzděláni, integrující se. Hledají pomoc, ale jsou ochotni pomoci společnosti, ve které začali žít. "Své kariéry, ale i zemi, kde žijí, dávají vše, co v nich je". Některé národy přitahuje různorodost, pestrost, jinakost, schopnost a tím získávají a jsou požehnaní, obohaceni, zároveň pomáhající potřebným. Škoda, že se snažíme tyto lidi předem pošpinit a vyhnat za každou cenu z naší země...Není to ztráta pro nás i další generace?

❖ ZNEPOKOJENÍ NA PŘEDĚLU ROKŮ

Jsem vděčný, že na sklonku roku 2017 se můžeme v naší zemi těšit pokoji, dostatku, růstu, náboženským svobodám a obecně vysoké úrovni lidských práv. Jsem za to Pánu Bohu i společnosti velmi vděčný. Přeji sobě i Vám, ať i nadále prosperujeme fyzicky i duchovně, ať se zde cítíme dobře a myslíme nejen na sebe. Ať jsme hrdí a vděční, že právě zde můžeme žít. Ozývám se ve věci, která mně trápí a znepokojuje. Osobně znám a přátelím se s legálními uprchlíky, kteří u nás poctivě pracují, našli si bydlení a dokonce odmítají naše sociální dávky, tzn.: že se integrovali v naší zemi. Mají jen jedno přání, v pokoji pracovat a vychovávat své děti. Tito lidé po rozhodnutí úřadů musí balit kufry, protože jim není udělen azyl. V posledním období, pokud je mi známo, tak nikomu azyl nebyl udělen. Když slyšíme v médiích, jak politici doporučují přijmout tisíce pracovníků z ciziny, z důvodu nedostatku pracovních sil, tak soudný člověk musí pochopit, že se to vše nějak převrací "na hlavu". Ti, kteří se již integrovali, dobře pracují, znají jazyk, musí domů a nové cizince se bude přijímat? Člověk opět, jako kdysi, cítí bezmoc, pokrytectví a aroganci vládnoucích. Kdo jim dává právo rozhodovat o osudech celých rodin podle vlastní svévole a rozmaru? Tento stav je většinou dočasný. Co se zasévá, tak se taky později sklízí. A to je veliká škoda, že na toto je třeba spoléhat a že věci nejdou přirozenou, rozumnou a vstřícnější cestou vůči potřebným. Stále se omílá dokola, že "kvóty nechceme". Proč neuděláme alespoň něco, co je v našich silách? Ne pro zamlžení očí, ale upřímně, se zájmem pro jiné, potřebné. Určitě na to máme schopnosti i prostředky. Sdílím také rozhořčení řeckého ministra pro migraci, který v úterý odsoudil „pokrytectví“ Evropy, která podle něho odmítá sdílet břemeno stovek nezletilých migrantů bez doprovodu, žijících v přeplněném táboře Moria na ostrově Lesbos v Egejském moři. Sdílím to jen částečně, jelikož neznám okolnosti a nemám dostatek objektivních informací. Přesto se mně zdá, že západní Evropa udělala mnohé ke zmírnění bolesti v době utečenecké krize. Nyní se zdá, že je spokojená ze

zdánlivého klidu, nebo spíše bezradná, prožívá ticho před bouří? Stydím se za pokrytectví úřadů ČR, jsem její součástí a mám ji velmi rád. Je mi to líto, a nevím, co mohu s tím udělat. Někteří z mých přátel, kteří se integrovali, nikoho neohrožují, spíše pomáhají naší společnosti, jsou v období svátků ve stresu, balí kufry a sami neví proč. Myslím i na skupinu imigrantů, jímž bylo již před mnoha měsíci slíbeno řešení jejich azylu. Žijí ve strachu o svůj další osud, přesto se hodně snaží, skvělé se učí česky, pracují, mají zájem zde zůstat, domů se vrátit nemůžou. Ti, kteří jim dali doposud marnou naději, odešli v zapomnění....Je to docela složité. A obyčejnému člověku to "rozum nebere".

❖ ROHINGOVÉ JSOU LIDÉ

"Rohingové, které Barma neuznává jako etnikum a dlouhodobě jim upírá občanství i lidská práva, zažívají neuvěřitelné utrpení". Nelze objektivně hodnotit politickou situaci, protože nemáme dostatek informací. Je však zřejmé, že ve všech podobných konfliktech ve světě je na začátku odmítnutí jiného etnika, národa, rasy a vzrůstající nenávist. Výsledkem je uprchlictví, genocida, tisíce zničených životů. Lidstvo na různých kontinentech je nepoučitelné. Zřejmě, že nedokážeme mírnit bolest a utrpení těchto lidí. Měli bychom se alespoň ozvat v době, kdy sílí i v našich zemích rasová a náboženská nenávist, rozdmýchávání vášní a útoky proti jiným lidem (SPD, modlitby s růženci v Polsku na našich hranicích a mnohé další). Jako křesťané máme velikou výsadu, následovat Ježíše Krista v jeho vztahu k lidem opovrhovaným, jiného náboženského vyznání, jiné kultury. On v tom byl skvělý a noblesní. Bůh miluje všechny národy, rasy, etnika, jazyky. Cení si a váží každého člověka. Mnohokrát to zdůrazňuje v Písmu. Můžeme mít jiný, jakýkoliv názor, ale pak nemůžeme hovořit, že my zastáváme křesťanské kořeny. modlit se proti lidem a mít pocit, že my tomu všemu rozumíme nejlépe. "Hra s ohněm" je velmi nebezpečná i pro dospělé. Události, o kterých se hovoří a také nedávné dějiny našich zemí to potvrzují jednoznačně. Slovo má nesmírnou moc. Může povzbudit, inspirovat, proměnit, ale může i zabít. Na počátku všeho je slovo. Vzápětí za ním jdou naše činy, nenávist, utrpení a smrt. To se může týkat i nás. Nejsme ničím výjimeční, jsme lidé. A představte si, že i ti všichni kolem nás jsou taky lidmi. To je úžasné. Pokusme se, s Boží pomocí rozsévat dobrá slova, pokoj, úctu a smíření.

❖ SVĚT PLNÝ PARADOXŮ

V následujícím článku, kromě té hrůzy a špatných zpráv o lidské zlobě a nenávisti, je několik zajímavých faktů:

1. "Bangladéš přijímá tisíce, až půl milionu utečenců, i když sám potřebuje humanitární pomoc." To je silný příběh. V kontrastu k některým zemím v bohaté "křesťanské" Evropě,

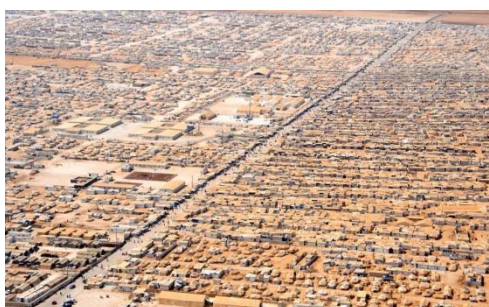
kteřá z důvodu přebytku vyhazuje až polovinu potravin a přece se brání zuby a nehty, proti nepatrnému množství imigrantů z jiných zemí. Některé skupiny to zneužijí opět pro posílení svého vlivu ve volbách ("oni nás okradou o sociální dávky a ohroží naše životy"...)

2. Někdy se ozývá v médiích, že humanitární a sociální organizace parazitují na utečenecké krizi. Věřím, že i tato služba se dá zneužít, a že se podobné věci mohou dít. Vím také, že pokud by např. na Lesbosu v Řecku v roce 2015 nezasáhly nevládní humanitární organizace, tak počet zmařených lidských životů by byl mnohem více katastrofální. Mám ve velké úctě lidi, kteří opravdu nezištně a s nasazením životů zmírňují bolest a zachraňují životy. To jsou právě ty křesťanské kořeny, o kterých se občas mluví. "Mezinárodní humanitární organizace se Rohingům snaží zajistit alespoň pitnou vodu a základní lékařské ošetření včetně preventivního očkování." "Minulý týden také bangladéšská vláda rozhodla, že provizorní tábor Kutupalong a Balukáli promění na utečenecké tábory pro 800 tisíc lidí, protože naprostá většina uprchlíků stále přežívá pouze pod igelity nebo pogumovanými plachtami.

3. Samozřejmě v této situaci, kde jde o život lidí, tak jiní lidé, mocní tohoto světa se nedohodnou a budou se handrkovat, kdo získá lepší pozici pro sebe. "Mezinárodní společenství je hlavně nejednotné. Šestnáctého října se sejdou ministři zahraničí členských států Evropské unie a budou zvažovat, zda uvalí na Barmu ekonomické sankce. Stejný plán mají také Spojené státy. Barmská vláda už jasně ale vzkázala, že si z téhle hrozby moc nedělá. Jejimi dlouholetými podporovateli jsou totiž Čína a také Rusko a obě tyto velmoci už naznačily, že pokud Rada bezpečnosti bude hlasovat o přijetí sankcí proti Barmě, Peking i Moskva využijí svého práva veta a návrh zablokují." Takže lev v beránčím rouše, v krizové situaci vždy vytáhne drápky. "Nezapře sám sebe." Ani nemůže. Na to nemá. Opravdu svět je plný paradoxů...

❖ PROČ UTÍKAJÍ?

Někdy se říká, že: "Proč uprchlíci utíkají ze svých zemí, a proč se daná země nepostará o své občany?" Země ve válečných zónách mají utečenecké tábory, pro naši představu máme fotografii jednoho z nich. Všechny okolní země mají na svém území stovky tisíc, až milión uprchlíků ze sousedních zemí. Je to normální, že někteří obyvatele po roce, nebo dvou, vezmou své rodiny, putují a hledají lepší podmínky k životu. Ani se jim nemůžeme divit.

❖ ODMÍTNUTÍ 10 SIROTKŮ

Vedení polského města Sopoty se rozhodlo přijmout 10 sirotků z Aleppa, ze zdravotních důvodů. Vláda tuto prosbu a možnost odmítla s odůvodněním, že může dojít k ohrožení bezpečnosti státu. Myslím, že polská vláda již ztratila poslední zbytek soudnosti. Jak tito lidé mohou vést a chránit celý národ, když se bojí 10 - ti nemocných dětí. Nebo již úplně poztrácela zbytek víry v Boha, jímž se často chlubí, zároveň je plná pýchy, xenofobie, sebelásky a jde jí jen o vlastní zisky a moc. Nebo úplně zešílela, a tedy asi není schopná vládnout. Jinak to není možné a vymyká se základním lidským citům a zdravému rozumu. "Bóg, honor i ojczyzna" (Který Bůh, jaká čest....?)

❖ NESTOUDNÉ JEDNÁNÍ

To je článek, na který člověk musí zareagovat a při tom musí držet své city na uzdě. Myslím, že je to šílený příklad populismu, lidské zloby, rasismu a egoismu. Ukazuje, kam člověk ve své nenávisti a vypočítavosti může dojít. Je to komické, ale ve skutečnosti tragikomické. 27 let existuje integrační středisko, kde nyní žije asi 14 lidí. Nejsou s nimi žádné problémy, nikoho neohrožují, snaží se žít v klidu a integrovat se. . Najednou si vedení města všimne, probudí se a zjistí, že je zde téma, které může přinést body v očích občanů. Vůbec jim na lidech nezáleží, jen na sobě. Je to "voda na mlýn" vlastním ambicím. Voda smradlavá, špinavá. Rád bych vzkázal těmto "vůdcům" v Ústí nad Labem, aby pokud mají špetku citu v srdci, šli do sebe a začali se alespoň stydět, když nic víc. Jak mohou takto ustrašení lidé stát v čele města. Jakou mohou mít důvěru? Co, když náhodou foukne silnější vítr, tak se skácejí, jak domeček z karet. To je vedení? Celá záležitost je trapná a stupidní, ale může hodně ovlivnit a poškodit další osoby.

❖ EVROPA NENÍ VE VÁLCE

Když dojde k teroristickému útoku někde v Evropě, tak se ozývá z úst politiků a komentátorů, že Evropa je ve válce. Evropa občas čelí terorismu, což je hrozné, ale není ve válce. Lidé, které vidíme, utekli před skutečnou válkou, ale válečné zážitky a traumata si nesou na sobě stále (pokoření, nelidské zacházení, bída, hlad, zima, fronty na chleba, nelidské sociální podmínky). Žel, že to probíhá na území bohaté, svobodné Evropy. Při tom se naši politikové honosí tím, jak skvělé Evropa a především Česká republika zvládla imigrantskou krizi. Raději doporučí občanům, aby se začali vyzbrojovat a sami chránit. Ani OSN, ani mnoho dalších institucí zodpovědných, situaci nezvládá. Zavřít několik tisíc lidských bytostí na jednom místě do táborů, stanů, nebo různých děr, bez naděje na lepší podmínky, není zvládnutím situace, ale podceněním nebezpečí a narušení lidsko - právních norem. O to více patří díky všem dobrovolníkům a lidem, kteří "mají srdce", cit, lítost, kteří zůstali, aby navzdory všemu a všem zmírnilí bídu tohoto světa. Nebezpečí opravdu může nastat, až se naplní pohár napětí, frustrace, zlosti, dlouhodobého stresu, strachu o rodinu v davu utečenců v těchto podmínkách a praskne struna. Normální člověk, který má trochu citu v sobě, se tomu nemůže divit. Sám neví, jak by se ve stejné situaci choval a jednal.

❖ ODVAHA

Ti, kdo vytahují děti zpod trosk rozbombardovaných domů, mají odvahu, ti, co jsou ochotni nést rizika pomoci jim, mají odvahu, pokud se bojíte pomáhat, nemáte odvahu. Odvaha, to je to, co tady chybí! Odvaha není nemít strach, odvaha je síla strach překonat. Zastavit se, zamyslet se, potlačit jej a udělat něco, co je správné. Proč? Protože můžeme! Tohle není o muslimech, tohle je o lidech. Je jedno, jestli bomby padají na muslimy, křesťany nebo vegany, zaslouží si náš zájem a naši pomoc. Můžete se zkusit vymlouvat na ekonomické migranty, můžete se zkusit odvolávat na to, že mezi nimi mohou být vrazi (jako by nebyli v každé společnosti), ale žádná výmluva neobstojí před tím, že odmítáte pomáhat lidem v nouzi.

Žádný odvážný čin nebyl nikdy bez rizika. To, že jsme malá země rozlohou, neznamená, že musíme být malá země myšlením. Mnohem více než teroristů se bojím lidí, kteří jsou vyděšení už teď, kdy největším ohrožením života je jízda po D1 v pátek odpoledne. Už teď kolem sebe kopou, a kdyby se opravdu něco stalo, budou to oni, kdo budou nebezpeční, sobečtí a první na útěku. Až se opravdu něco stane, chci mít kolem lidí zvyklé pomáhat.

Máme dvě možnosti: Zavřít se tu za plotem s iluzorním pocitem bezpečí (jako když si dítě schová hlavu pod peřinu) a prostě je nechat chcípát, nebo se postavit vlastnímu strachu a

ty lidi dočasně a s rozmyslem přijmout. I s pakáží, co se k nim může přimíchat. Odvaha je napůl cesty mezi strachem a nerozvážností. Takže jasná pravidla, tvrdý a pragmatický přístup, ale žádné výmluvy na to, že mohou být nebezpeční. Jsme v situaci, ze které se nedá vykroutit, děje se tady a teď' a veškeré odvážné činy se děly tady a teď'. Nechci strach, nechci nezodpovědnost. Chci odvahu!

... Přiznám se, že nechápu, co Evropě brání postupovat pragmaticky. Společně postavit moderní zabezpečené tábory se sociálním a kulturním zázemím, kde bude s migranty pracováno, ať co se týče jejich vzdělání a rozvoje, tak co se týče nezbytné práce tajných služeb a odhalování rizik. Dát jasně najevo, že dál než do těch táborů se dostanou jen ti, kteří skutečně prokážou, že utíkají před válkou. Zbytek tam bude trčet, nebo se vrátí. Máme technologie, máme prostředky, máme znalosti. Jsme silní a zkušení, jsme Evropa, která přestála dvě obrovské války i rozseknutí vejpůl. Země z obou stran železné opony mohou nabídnout zkušenosti, které druhá strana nemá. Dohromady jsme zažili tolik, že nás přece nemůže jen tak něco vyděsit.

Není mi jasné, co brání odvážnému rozhodnutí. Odvaha se nevyklučuje s tvrdostí a vyžadováním pravidel. Odvážným a promyšleným krokem můžeme mnohem víc získat než ztratit.

Pomáhejme lidem v nouzi, protože to je základ lidství. Je jedno, jakou víru ti lidé vyznávají. Důvěřujme, ale prověřujme. Bud' me odvážní, hrdí, sebejistí a díky tomu vlídní a obětaví. Bud' me tvrdí, ale spravedliví vůči všem, kteří porušují naše zákony. Odmítněme společnou vinu a nenechme se rozdělit a zastrašit. Máme na to! **Dan Přibáň**

❖ ZBRANĚ ZA 11, 5 MILIARD KORUN ČESKÝCH

Česko loni vyvezlo zbraně za rekordních 11,5 miliardy korun. Velká část zbraní přitom putovala na Blízký východ, odkud k nám plynou davy uprchlíků.

Praha - Vlna [xenofobních](#) nálad v Česku roste, lidem vadí [uprchlíci](#). Sepisují kvůli nim petice a houfují se na sociálních sítích. Prezident [Miloš Zeman](#) běžencům dokonce vzkázal, že je do Česka nikdo nezval.

Jenže lidsko-právní organizace namítají, že Česko je za situaci uprchlíků spoluzodpovědné. Tisíce lidí sem totiž unikají před válkou a hladem, které v jejich zemi pomáhají udržovat české zbraně.

"Je smutné sledovat českou nenávisť vůči [muslimům](#), když víme, že je Česko za jejich situaci částečně spoluodpovědné. Velké množství [zbraní](#) vyvezených z Česka končí právě v nedemokratických a lidská práva porušujících zemích," připomněl například evropský odborník na regionální rozvoj Tomáš Tožička z organizace Educon.

Při svém tvrzení se opírá o výroční zprávy ministerstva průmyslu a hodnocení americké nevládní organizace Freedom House. "Podle Indexu Freedom House, který hodnotí

míru demokracie, odešlo do zemí označených za nesvobodné celkem 42,3 procenta hodnoty exportu českých zbraní. Dalších jedenáct procent potom putovalo do zemí částečně svobodných," uvedl Tožička.

Mnohokrát jsem slyšel z úst našich politiků, jak je důležité podporovat občany, kde zuří války, v zemích jejich původu. Říká se, jak to děláme dobře a měli bychom v tom pokračovat. Není již řečeno, že zároveň naše země vyváží za desítky miliard korun do stejných zemí zbraně a munici. Co my s tím můžeme udělat? Snad se jen poučit, jak pokrytecké a zrádné je lidské srdce. Jak i naše země, žel "přilévá olej do ohně" a pak se sama zdráhá spolu se podílet na "ošetření rány" - zmírněním důsledků týchž válek a pomoci těm, kteří přicházejí, aby našli pokoj a bezpečí. Podle statistik vývozu zbraní se zdá, že středně velké země, jako jsou ty naše vyváží poměrně hodně a taky se zcela zříkají zodpovědnosti za vlídné a rozumné přijetí těch, kteří prchají... Je to docela podlé a drsné, bez východiska.

❖ TÁBOR SE TOPÍ V BAHNĚ

Máme mnoho názorů na uprchlickou krizi, jak by se mělo věci řešit, jak ochránit naši zemi od těch, kteří přicházejí a stále budou přicházet. Vůbec denně hledáme odpovědi na životní otázky: Jak se mít ještě lépe, jak být zdravý, kam na dovolenou, co pěkného na sebe? Co bude s naší Evropou, jak to vše skončí? Jsou to legitimní otázky. Lidé, kteří zůstali v "kleštích" a topí se v bahně v Idomeni, mají v těchto dnech jen dvě zásadní otázky: "Kdy nás pustí a kdy přestane pršet? Určitě by rádi odpověděli i svým dětem, které k nim vzhlížejí, a zdá se, že docela musí trpět. I moje otázky získávají jiný směr: "Čím jsme si zasloužili, že jsme nemuseli s našimi čtyřmi dětmi nikdy utíkat před válkou, nebo příkořím a topit se v blátě bez východiska ze situace? Jsme lepší, než lidé na videu? Vůbec ne, jsou jako my. Jen jim nebylo dáno žít v komfortních podmínkách, v té nejlepší části světa. Nám bylo dáno. A ani nevíme proč. Když vidíme tyto rodiny s dětmi, tak nám přichází na mysl otázka, jak to že hlavně nezletilé děti prožívají tuto katastrofu bez povšimnutí zodpovědných orgánů. Přece v každé civilizované zemi děti požívají zvláštní ochranu a péči. Podle mezinárodní úmluvy o právech dětí v čl. 20 je napsáno: "Dítě dočasně nebo trvale zbavené svého rodinného prostředí nebo dítě, které ve svém vlastním zájmu nemůže být ponecháno v tomto prostředí, má právo na zvláštní ochranu a pomoc poskytovanou státem." Čl. 21 "Státy, které jsou smluvní stranou úmluvy, činí opatření potřebná k zabezpečení toho, aby dítě žádající o přiznání postavení uprchlíka nebo které je v souladu s platným mezinárodním nebo vnitrostátním právem a postupem považováno za uprchlíka, ať už je v doprovodu svých rodičů, jiných osob, anebo bez doprovodu, obdrželo potřebnou ochranu a humanitární pomoc při využívání práv stanovených touto úmluvou a jinými dokumenty v oblasti mezinárodního humanitárního práva lidských práv, jichž jsou uvedené státy smluvními stranami." Jak to, že se na tyto lidi již nevztahují

práva? Policie a vojáky se posílá k ochraně a uzavření hranic, ne zachránit dětské životy. Díky patří dobrovolníkům, kteří částečně "suplují" orgány zodpovědné za ochranu a péči. Vyspělá a hrdá Evropa se vzdává ochrany lidských bytostí?

Pokud se nám zdá, že nemůžeme s tím nic udělat, tak můžeme své nitro nasměřovat k Boží lásce, nechat se naplnit Kristovým pokojem, soucitem a pohledět na naše bližní jeho zrakem. To naprosto mění naše priority, ale prohlubuje i naše vzájemné vztahy. Až pak dokážeme přemýšlet, zda opravdu s tímto nedokážeme nic učinit? Právě tam, kde žijeme a užíváme si klidu a pohody života. Moc si vážím fotoreportéra Šibíka, jak v tomto promočeném a zřejmě zabláceném davu vidí lidské bytosti a je mu jich opravdu líto a rád by jim nějak pomohl. Uvidět člověka v davu a jeho osobní potřeby, to je hodně dobré. Vnáší to pokoj do ovzduší nepokoje, chaosu a bídy světa. A do našeho života přináší pozhledání a zároveň rozhodnutí a nové otázky, které se týkají nejen nás osobně, ale právě těch na cestách, trpících. Tam se zdá, tak to cítíme, že právě v jejich tvářích se zračí Kristova tvář (Mat. 25). On se s námi lidmi tak ztotožnil, že pro nás na kříži umřel. Ale pak byl vzkříšen. Je zde život, naděje, odpuštění, soucit a milosrdenství. Můžeme přispívat k mírnění bolesti současného našeho světa. Prožijeme "nepokojné", ale i pokojné a hezké velikonoční svátky.

❖ PROČ PŘICHÁZEJÍ?

Při pohledu na tuto zajímavou animaci o pohybu uprchlíků se naskýtá otázka: "Které vlivy způsobují, že se tyto velké skupiny lidí přesunují z místa na místo"? Zdá se, že příčin "migrační vlny" je několik:- Vojenské intervence a podpora protivládních sil v severní Africe a na Blízkém a Středním východě a neexistence dalšího plánu pro intervenované oblasti.

- Státy, odkud běženci přicházejí jsou hluboce etnický i nábožensky rozděleny. Vládnoucí strany často utlačují příslušníky etnických menšin. - Primárním problémem krize je islámské učení samo o sobě a islámský právní systém "šaría" - islámský terorismus.

- Touha běženců po snadnějším životě v zemích západní Evropy, podpořená sociální politikou některých vyspělých států. - Kombinace více faktorů.- Mezinárodní migraci lze charakterizovat jako tok obyvatelstva z chudého Jihu na bohatý Sever. - Demografický tlak (enormně vysoký přírůstek obyvatelstva , zejména Afrika a některé oblasti Asie).

- Ekologické katastrofy (přírodní i „technologické“ povahy).- Neustálá lidská potřeba poznávat nové, dobývat nepoznané, diktují mezinárodní migraci.- Podnikatelské kruhy vyspělých společností - jejich touha po levné pracovní síle je neukojitelná.

- Pokračující modernizace, konkrétně např. ústící do informační revoluce (včetně rozvoje komunikačních systémů), zvyšování dopravní propojenosti a snižování ceny dopravy rovněž spolu - vysvětlují rostoucí intenzitu migračních pohybů.

- Vysláním rodinného člena do vyspělejšího zahraničí domácnost diverzifikuje své zdroje příjmů a redukuje tak risk jejich možné ztráty. Alespoň s jedním členem v zahraničí a s podporou jeho příjmu je domácnost schopna lépe překonat problémy domácího rozvoje ekonomiky.

REFLEXE A MOŽNÁ PROVOKUJÍCÍ VYJÁDŘENÍ, NEJEN MÉ VLASTNÍ

- V biblických dobách za stěhování národů stál Bůh. Někdy imigrace vedla k vysvobození z otroctví (Izraelité z Egypta), jindy sloužila jako soud (Izraelité do Babylóna, nebo Assýrie).

- V migraci je zřejmě Boží ruka, ale musíme být opatrní v hodnocení. Je - li i v této imigraci do Evropy určitý Boží zájem, jak můžeme, jako církve podpořit a pomoci naplnit tento záměr?

O co nám, jako společnosti jde? Čeho se bojíme? Jeden moudrý muž, který se zabývá filozofií západu, to vyjádřil takto explicitně: Krédem západní civilizace je: „Milovat pohodlí, riskovat málo, být vyděšený myšlenkou na změnu, mít klid a ekonomicky růst...-

"III. svět má nárok na pomoc, Evropa má velký dluh na těchto zemích. Bílý člověk má břemeno pomáhat světu. Evropa zbohatla na kolonialismu."

- Imigraci chápeme jako důsledek nerovného přístupu lidí k šancím a dobrům nezbytným pro důstojný život.- Povinností silnějších a bohatších společenství je usilovat o zmírňování chudoby, podporu a pomoc společenstvím slabším a chudším.

- Migranti jsou špatným svědomím bohatých národů, jimž se nedaří účinně bojovat proti chudobě a umožňovat rozvoj.- Migranti vyvolávají strach proto, že nám připomínají naši zodpovědnost za ty části světa, které bychom rádi pominuli (Rethmann).

Migraci můžeme vidět jako příležitost k obnově církve a světa. Bez Boží pomoci je situace neřešitelná. Dát si pozor na vlastní srdce, nemáme v srdci lež, zlost...? Modlit se v pravdě. Střežit své emoce. Vzít celou situaci vážně

- Panika a idealizace zabraňují vzít situaci vážně. Muslimové odmítají diskutovat s křesťany, kteří neberou svojí víru vážně. To, co tady máme je důsledkem naší minulostí. Centrum naší kultury je - bavit se. Máme se z lásky k Bohu obětovat. Vzít svoji víru vážně. Modlitba a půst mění dějiny. Nešiřte paniku. Připravte se na problémy.

EMIGRACE V ČESKOSLOVENSKU

Je skvělé, že mnozí naši spoluobčané v době několika krizí našli útočiště v sousedních zemích. Byli zřejmě přijati, bylo jim pomoheno a mohli se usadit a klidně žít. Zdá se, že nebyli rozdělováni na ekonomické a jiné. Je zřejmě, že byli v poměrně výhodnější pozici, než ti, jimž opravdu jde o život. Respektovali jsme jejich rozhodnutí odejít ze země a fandili jsme jim.

Kolik jich vlastně emigrovalo?

Předválečná emigrace

První byla vyvolána nacistickou okupací roku 1939, kdy odcházeli jednak lidé politicky angažovaní, ale zejména Židé, kterým hrozilo vyhubení v koncentračních táborech (holokaust). Mnozí exulanti bojovali v cizích armádách a velká část se po roce 1945 vrátila. Pokud bojovali v západních armádách, byli po roce 1948 zpravidla diskriminováni a pronásledováni komunistickým režimem.

Poúnorová emigrace

Tuto vlnu politické emigrace tvořili lidé, kteří odešli před nástupem komunismu v únoru roku 1948 a krátce po něm. Většina z těchto lidí považovala svůj exil za dočasný, po pádu komunistického režimu měli v úmyslu se vrátit. Roku 1952 vybudoval režim na hranicích takzvanou Železnou oponu, což emigraci podstatně ztížilo. V této vlně odešlo z Československa přibližně čtyřicet tisíc lidí. Této emigraci se také říkalo osmačtyřicátníci.

Posrpnová emigrace

Další emigrační vlna přišla po 21. srpnu 1968 na základě Invaze vojsk Varšavské smlouvy do Československa. Této vlně emigrace se říkalo osmašedesátníci. Až do podzimu roku 1969 byly hranice poměrně otevřené, což emigraci usnadnilo. Odhadem odešlo z ČSSR v letech 1968-1969 více než 80 000 lidí. S tímto číslem je srovnatelná jen maďarská emigrace z roku 1956, kdy odešlo 300 000 obyvatel téměř přes noc. Mezi lety 1969 až 1989 odešlo z ČSSR dalších 140 až 150 tisíc lidí, z nichž bylo 24 % dětí a 41 % osob ve věku 16-30 let. UNHCR uvádí až 250 tisíc lidí.

Tato čísla se jeví jako docela vysoká (kolem 1/3 miliónu osob, v Maďarsku 300 000 téměř za jednu noc). Je zajímavé, jak v kontextu nedávných dějin a současných potřeb nabídnout pomoc, přijmout, po vzoru tehdejších sousedů, se naše vláda vymlouvá, vykrucuje, podbízí, nenabízí alternativu, zamlžuje a odpuzuje i ty, kteří by případně i v naší zemi rádi zůstali....

❖ KŘEŠŤANY TADY CHCEME

Moc rád si přečtu pohledy lidí moudrých, nezatížených, kteří se dokáží podívat na věci z nadhledu. Myslím, že tento pán vyjadřuje některé mně blízké pohledy na věc. I mně to mrzí, když lidé ve společnosti, tím více v církvi se k jakékoli skupině chovají "apriori" jako ke zločincům. Nesetkali se s nimi, nepromluvili, nesnažili se pochopit motivaci, důvody jejich jednání, nebo postoje. Víte sami a cítíte to na sobě, že obecně vzato předsudky, strach, obava z jakékoli změny dosavadního způsobu života vede k nenávisti, nevraživosti, vzájemnému napadání těch, kteří nás opravdu, nebo zdánlivě ohrožují. Uvědomil jsem si jednu zajímavou skutečnost. Asi před rokem a půl se často ozývala velmi nepřátelská kritika proti církvi. Lidé cítili potřebu se postavit proti, zničit ji, poslat někam...a to v nejlepším případě. V té době jsem se moc veřejně nepřiznával, že jsem křesťanský pastor.

Ejhle nastala "utečenecká krize" a na ulicích měst, po internetu zní docela hlasitě hesla, jako: "Křesťany tady chceme, muslimy ne, musíme je zničit, postavit se jim, nevzdávat se" Co myslíte, jsou mezi těmi hlasitě pokřikujícími lidmi i někteří z těch, kteří ještě nedávno křičeli a úpěli: "Křesťany tady nechceme?" Myslíte, milí křesťané, že když se přidáváme k té skupině bránící za každou cenu svoji milovanou vlast tímto způsobem, že když se otočí okolností, vítr foukne z jiné strany, budeme uchráněni? Vždyť i to nám ukazuje Písmo, že: "Co člověk zasévá, to bude žnout". Zaséváme - li zášť a nenávist, stane se to i naším údělem. Stejně tak se obrátí nenávist proti církvi, jak tomu bylo mnohokrát v dějinách a ještě nedávno u nás. Zdá se mi, že potřebujeme mnohem častěji nahlížet do Písma a "hledět na Krista". Nemusíme řešit věci především pragmaticky, teologicky, ani zákonicky, ale "Kristovsky". On přišel, aby zachránil svět, ne ho odsoudit. On přebýval mezi námi, přijímal všechny, i své nepřátelé, stoloval s nimi a miloval je. Tak si získal srdce mnohých a za ně položil svůj život. Máme velkou šanci vrátit se ke svým křesťanským kořenům.

❖ PŘEMÍTÁNÍ KE KONCI PRÁZDNIN NAD VLASTNÍM NÁRODEM A JINÝMI NÁRODY

Jako kazatel křesťanské církve jsem si po většinu svého života v demokracii, od revoluce, vážil svých politických představitelů (prezidenta a vlády). I v posledních dvou létech, i když jsem nikdy nevolil sociální demokracii, jsem byl docela vděčný za její postoje k důležitým otázkám našeho života. Velmi jsem si cenil aktivit premiéra, když přijal na úřadu vlády představitelé dobrovolníků a poděkoval jim za jejich postoj při řešení imigrantské krize v loňském roce. Naprosto nesouhlasím s názory pana prezidenta a moc mně mrzí. Zvláště jeho postoje a kritika vůči přicházejícím a dobrovolným i profesním organizacím, které zachraňují stále tisíce lidských životů. V posledních týdnech jsem naprosto šokován a zklamán postoji ministra vnitra, jak je vyjadřuje v některých rozhovorech ohledně utečenců ze Sýrie. Kolem osmdesáti lidí mělo být přijato na podzim tohoto roku. Ministr odmítá tuto možnost přijetí do konce roku 2016. Zdůvodňuje to bezpečnostní situací a nedostatkem času k zjištění, zda tito lidé budou vhodní, aby mohli pobývat v naší zemi. Proč pán ministr neřekne pravdu v této věci? Proč zastírá, že z důvodu zjištěných, jakými jsou například podzimní krajské volby nechce Sýřany do naší země. Počítá s tím, že z důvodu davové psychózy, by velmi poškodil svojí stranu ve volbách. Lidé by jim spočítali jejich vstřícnost k migrantům a nepodpořili by je. Proč se vůdcové národa bojí svého národa? Jak ho pak mají vést? Není důležitá solidarita, minimální vstřícnost k sousedním zemím, které jsou naplněny uprchlíky až po okraj. Vzpomínám si, v souvislosti s Generací 21, jak p. ministr hrdě prohlásil, že "oni to nezvládli, ale my to uděláme profesionálně, my to umíme". Vedoucí představitelé působí velmi hrdě, pyšně, poučují jiné národy kolem sebe, povyšují se nad jiné politiky, jak my dobře zvládáme krizi. Nic nezvládáme v této oblasti. Obrnili se a navrhují ,evropskou armádu, pro ještě těsnější obranu své země. Budeme

chránit své bohatství, nebudeme se dělit s nikým, aby neujedl z našeho společného krajíce. Přitom máme spoustu volných míst v pobytových střediscích, mnoho prázdných bytů na sídlištích našich měst. Nebudeme se dělit, co nám záleží na utrpení cizích lidských bytostí? Z jedné strany pán ministr vnitra kritizuje p. Konvičku a jemu podobné lidi, což je správné. Z druhé strany svým postojem k dalším imigrantům jakoby nahrával těmto lidem. Oni volají po uzavření hranic ze svých zjištěných a nízkých důvodů, on je uzavírá přesně podle jejich přání i když důvody jsou zřejmě jinak zjištěné. Tak jak to vyjadřují někteří moudří a vzdělaní lidé. Naše země je bohatá a může se s noblesou vyrovnat s utečeneckou krizí. Ale nesmí být egoistická, ustrašená a lakomá. Nemůže stavět své zjištěné politické zájmy před lítostí a touhou zmírnit bídu současného světa. Potřebuje rozvíjet integrační programy, věnovat čas i prostředky, učit se přijímat současné problémy, jako výzvu do budoucna. Zatím vedoucí představitelé ministerstva vnitra hodně poučují a připravují armádu. Osobně začínám mít obavy o osud své země, kterou mám velmi rád. Protože vím, že existuje Boží zákon zasévání a sklizně. Pokud zaséváš dobré věci, jako soucit, sdílení svých darů s jinými potřebnými lidmi, nebo vděčnost, tak je předpoklad, že se to mnohonásobně vrátí později, stejně jako tomu je v přírodě. V opačném případě, zaséváme - li strach, sobectví a neochotu sdílet svá dobra s potřebnými, tak je zřejmé, že posbíráme vícenásobně to, co jsme zaselili. "Požehnám Ti a budeš požehnáním". To jsou Boží zaslíbení Abrahamovi, která se mnohokrát v dějinách i v našem národě naplnila. Jsme hodně požehnaným národem, právě proto, abychom žehnali jiným, abychom dovolili příslušníkům jiných národů prožít něco z tohoto bohatství, míru, svobody, kterou nám Bůh daroval. Nedělejme si iluze, že jsme si toto vše zasloužili. Nejsme tak dobří, jak si někdy namlouváme. Jsme jako jiné národy. A žijeme z milostí, z Boží lásky. Boží požehnání v tomto kontextu platí oboustranně. Budeme - li do tohoto našeho českého rybníčku jen přijímat pro sebe a ne vydávat pro jiné, tak ta naše "voda" bude za chvíli zapáchat a bude k ničemu. Svojí záští, nenávistí, strachem, egoismem zničíme sami sebe. Nechci toto prožívat, stavím se vedle menšiny a pozvedám svůj hlas. Budu - li umlčen, pozvednu hlas znova. Mám velmi rád ty, kteří přicházejí, chci jim pomáhat, držím jim palce - modlím se za ně i za náš národ. Tak minimální počet 80 - ti Sýřanů pronásledovaných válkou, bojujících o holý život mohlo být zachráněno v našich ubytovacích zařízeních, nebo bytech a mohlo žít v pokoji. Není nám stydno před okolními národy, necítíme se trapně sami před sebou, nebo dokonce před Pánem Bohem? Navíc máme tu smělost proklínat, karikovat, vykřikovat, kritizovat p. Merkelovou, která navzdory všemu, co nemuselo být rozumné, se zachovala jako pravý člověk. "Neztratila svoji tvář". Věřím v požehnání, které Bůh dává jejímu národu. Tito lidé mají smůlu. Za dva měsíce se konají v ČR krajské volby a existuje nebezpečí zastrášení nepřející a křičící většinou. Jaká škoda a pro některé možná i velká tragédie. Může se stát, že někdo z nich opravdu přijde o život. Musí ve své zemi ještě zůstat. Mají smůlu, máme volby....

Při psaní článku se dovídám, že i udělení mezinárodní ochrany pro 60 Číňanů se odkládá o dalšího půl roku. Náhoda? Zdá se, že ne. Lobbystické a jiné tlaky musí být ohromné, miliardy jsou ve hře a přátelé z ČLDR by se mohli rozzlobit. Mladí upřímně věřící lidé, schopni a houževnatí se učit českému jazyku, budou žít dalšího půl roku v nejistotě, ve strachu o svojí budoucnost. Mají smůlu, karty jsou rozdány. Pán ministr to má složité. I zde zajisté mohou být ve hře nadcházející volby. Tento pán rozhoduje o osudech tolika lidí, kterým hrozí nebezpečí, perzekuce, vězení, možná smrt. Je si vědom tak velké zodpovědnosti, která na něm tíží?

❖ OTEVŘENÝ DOPIS MINISTROVI VNITRA ČESKÉ REPUBLIKY

Ministerstvo vnitra ČR
Nad Štolou 3Praha 7

Vážený pane ministře,

obracím se na Vás jménem vlastním jako občan ČR, zároveň v zastoupení Sboru Církve bratrské, ve kterém již téměř dva roky žijí křesťané z Číny. Někteří z nich se stali našimi plnoprávními členy. Tito lidé se pravidelně zúčastňují programů a aktivit církve. Jsou svědomití ve výuce českého jazyka a někteří z nich po dvou létech s námi komunikují česky. Do našeho společenství svými postoji, kulturou i vírou vnesli mnoho radosti a nových prvků. Považujeme je za své přátele a stále žijeme v naději, že s námi zůstanou. Jsme proto velmi překvapeni rozhodnutím Vašeho ministerstva neudělit většině těchto legálních imigrantů azyl v naší zemi. Respektujeme vaše právo jednat podle platných zákonů a nepřísluší nám zasahovat do těchto kompetencí. Zároveň jsme velice šokováni jedním z důvodů, který byl uveden v některých médiích, jako odpověď pana ministra, že: „Těch sedmdesát negativních rozhodnutí bylo vydáno proto, že materiály předložené žadateli byly důkladně prověřovány v zemi původu a nebylo zjištěno, že tyto osoby jsou pronásledovány státními orgány ve své vlasti.“ Jsme stále přesvědčeni, že žijeme v demokratické, svobodné zemi, ve které jsou respektovány české i mezinárodní zákony. Zvláště otázka lidských práv a svobod je akceptována a ctěna. Proto se Vás dovoluujeme dotázat: 1. Je pravdivé Vaše tvrzení, jak bylo několikrát uvedeno v médiích i na sociálních sítích, že: „Materiály předložené žadateli o azyl byly prověřovány v zemi původu“? 2. Pokud je toto tvrzení vyslovené ministrem pravdivé, je v souladu s našimi zákony? Nemáme možnost sami zkoumat, zda tuto povinnost má naše země, zvláště vůči komunistické Čínské lidové republice. 3. Součástí této odpovědi je dodatek, že: „církve v Číně i ty legální jsou pod dozorem státní tajné policie“. Ministerstvo vnitra má jistě dost důkazů k potvrzení, zda se tyto výroky zakládají na pravdě. V tomto kontextu je naše dotazování docela opodstatněné.

4. Je - li zdůvodnění pana ministra pravdivé a v rámci zákona, nehrozí nebezpečí, že budou ohroženy rodiny žadatelů o azyl v jejich zemi? Přesně to je předmětem jejich obav a strachu. Každý soudný obyčejný člověk jim dá zapravdu a chápe je.

5. Pokud opravdu došlo ke zkoumání uvedeným způsobem navzdory našim zákonům, pak prosíme o vysvětlení postupu ministerstva.

6. Je - li tato výpověď v médiích falešná, tak se velice omlouváme, ale přesto bychom rádi znali důvody pravé, uvedené v médiích důvěryhodných. Prosíme také, pokud možno, o odpověď na tento otevřený dopis.

S poděkováním a úctou ThDr. Tadeáš Firla - kazatel Sboru Círky bratrské

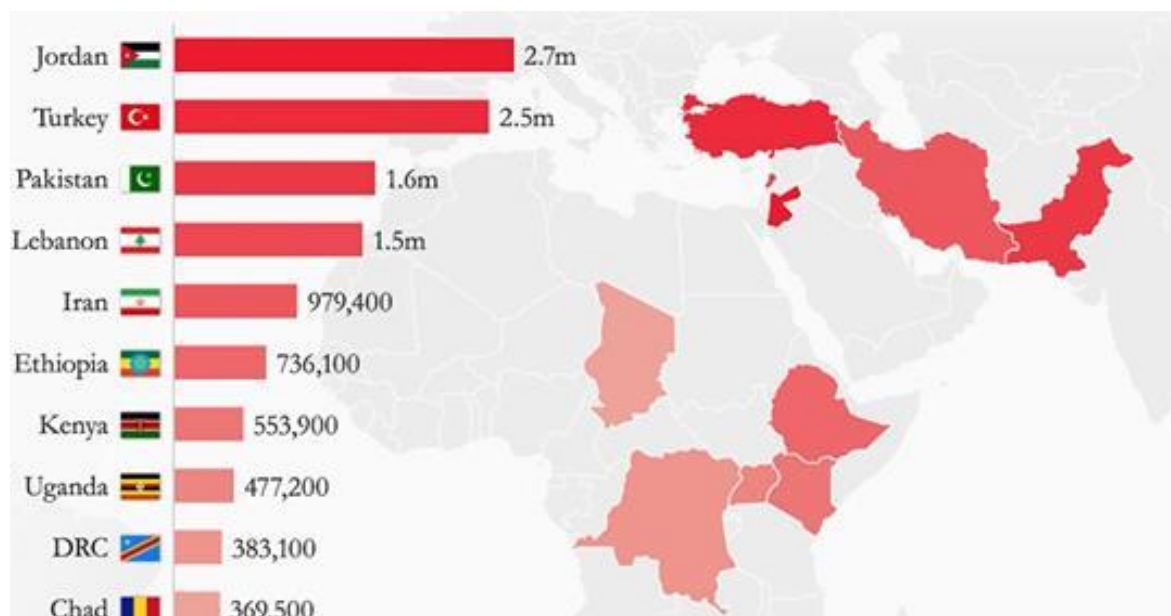
❖ JAK HRA VELMOCÍ NIČÍ LIDSKÉ ŽIVOTY

Všechny tyto dívky již zemřely při obraně své země. Ze skupiny 40 -ti zůstaly jen dvě. Bojovaly za svobodu a práva žen v Sýrii. Bránily svojí zemi před ISIS. Ten opravdu Kurdové při spolupráci s jinými jednotkami porazili. Ale země se jen tak svobody nedočká. Zemřely tyto dívky nadarmo? Tak jsem se se vzrušením zaposlouchal do teskné melodie jedné z nich. Je mi líto každého zničeného života, kvůli nenávisti, pomstychtivosti, vlastním zájmům, expanzi a chamtivosti mocných.

❖ NAŠE PRÁCE A SLUŽBA BLIŽNÍM NENÍ MARNÁ

Často slyšíme od politiků i občanů kritiku na to, že uprchlíci z blízkého východu a Afriky utíkají do Evropy. Proč nezůstanou blízko svého bydliště? Pokud graf je pravdivý a není důvod mu nevěřit, tak většina jich zůstává v sousedních zemích, kde strádají v utečeneckých táborech dlouhou dobu. Situace se zdá bez východiska. Spočítáme - li jen tyto uvedené počty, tak jsme na čísle kolem 12 - ti miliónů. Takže opravdu menšina imigrantů měla odvahu a prostředky se posunout dál do Evropy. Některé země projevily kus lidského cítění, odvahy a křesťanského postoje, kterým se mnozí ještě před dvěma léty honosili. Pokusili se o zmírnění globálních bolestí světa, navzdory kritice, výsměchu až nenávisti těch nepřejících. Což je překvapivé, že muslimské země, jako Saudská Arábie, Katar, Kuvajt zřejmě uprchlíky nepřijímají. Tzn.: že svým bohatstvím a přepychem se se svými bratry na útěku dělit nechtějí. Zdá se, že Korán přímo vybízí, aby pečovali o chudé a potřebné. Tak zřejmě mají jiné plány a priority. Je to podobné, jako mezi námi. I my jako křesťané máme podle našeho Písma milovat potřebné, migrující, pronásledované. Přesto máme své cíle, priority a výmluvy, proč to nedělat. Díky za ty, kteří pečují, pomáhají, a obětují svůj život pro jiné, ti kteří mají jiného "ducha". Pokračujte, prosím v tom dál, navzdory všemu. Vaše práce není marná a přináší, a jistě ještě přinese ovoce časem svým. "Pane, kdy jsme tě viděli? Co jste učinili jednomu z těch nejmenších potřebujících vaší pomoc, pro mně jste učinili". (Ježíš)

❖ V tábore pro nejzranitelnější.

❖ Uprchlíkům na ostrově Lesbos pomáhá i elektrikář z Havířova

Alternativní tábor Pikpa na řeckém ostrově Lesbos je určený pro ohrožené skupiny běženců. Přebývají v něm těhotné ženy, homosexuálové nebo lidé s postižením. A už před dvěma roky se jim vydal pomáhat i Dariusz Firla, elektrikář z Havířova.

Pikpa byl kdysi normální dětský tábor pro místní děti. Zůstal ale opuštěný a dneska v místě ohroženým běžencům pomáhají dobrovolníci. | Foto: Štěpán Macháček | Zdroj: Český rozhlas

Uvnitř bungalovu sedí v kruhu muži a ženy, mluví mezi sebou arabsky, kurdsky, persky a francouzsky. Jako každý týden tento sněm obyvatel tábora probírá společné, tedy komunitní problémy a diskutuje, jak je řešit.

„Obyvatelé tábora jsou ti nejzranitelnější uprchlíci na celém ostrově. Jsou mezi nimi lidé se závažnými zdravotními problémy, oběti násilí a mučení, těhotné ženy, jinak sexuálně orientovaní lidé a také příbuzní utonulých běženců,“ vypočítává pro Radiožurnál dobrovolník Ryan Getani z Británie, komu je tábor určený.

Pomoc dobrovolníků

Místo je snad ve všem jiné než ostatní uprchlické tábory na ostrově Lesbos: není tady plot, je tu dost místa, rodiny bydlí po jedné v dřevěných chatičkách, všechno je čisté. Lidé jsou tu vlastně v lese mezi vzrostlými borovicemi a ten zvuk také evokuje spíš prázdniny než útěk před nebezpečím. Ostatně Pikpa byl kdysi normální dětský tábor pro místní děti. Zůstal ale opuštěný a dneska v místě ohroženým běžencům pomáhají dobrovolníci.

„Nechal jsem práce v Dánsku, vzal jsem dodávku a přijel jsem sem. Samozřejmě jsem nepočítal s tím, že tu budu dva roky. Zatím se nechystám odjet, nevidím důvod. Situace se nezlepšuje,“ říká Dariusz Firla. Říkají mu tady Darek. Je to vyučený elektrikář z Havířova. Předtím pracoval v Dánsku v komunitním centru v kodaňské Christianii. Potřeba

pomoci při běženecké krizi ho ale okamžitě přilákala sem. V táboře přitom využijí i jeho elektrikářských schopností.

„Tak tady jsou naše domky, ty sešlé už tady byly, těch bylo jedenáct, a my jsme teď postavili dalších dvanáct, to jsou ty novější,“ provádí Darek po táboře. Děti si hrají mezi chatkami, ženy vaří oběd a muži třeba zahradníci, jako Michael z Etiopie, který za chatkami právě sází stromky.

„Teď jsem zasadil citronovník, máme tady fazole, jahody, ostružiny, papriky, lilek. Chci to postupně rozšiřovat,“ popisuje Michael. Vedle záhonků mají založený kompost. Tahle uprchlická komunita skutečně nepůsobí jako velké nebezpečí pro Evropu.

„Teď jsem zasadil citronovník, máme tady fazole, jahody, ostružiny, papriky, lilek. Chci to postupně rozšiřovat,“ popisuje Michael. | Foto: Štěpán Macháček | Zdroj: Český rozhlas

„To, co čtu, můžou psát jedině lidé, kteří v životě uprchlíka neviděli. Nebo nepotkali nikoho, kdo je z jiné kultury než z evropské. My tady náboženství neřešíme. Nikdo se neptá, jestli jsi muslim nebo křesťan, to tady nikoho nezajímá, v médiích se naopak tohle hrozně zdůrazňuje, že přijíždí horda islamistů narušovat naši křesťanskou kulturu,“ poznamenává Darek.

Pocit sounáležitosti

On a ostatní dobrovolníci se chodí s obyvateli tábora koupat na nedalekou pláž. Společně ji zároveň zbavují odpadků, které tam jiní lidé nanosili. Úklid veřejných prostranství, vylepšování tábora a další aktivity dávají běžencům pocit sounáležitosti. V táboře bývají asi rok, než je úřady pošlou dál do pevninského Řecka.

„Je to takový zvláštní pocit, na jednu stranu je to radost, že se posunou dál. Tady jsou hlavně rodiny s dětmi, děti chodí do školy, začnou první lásky, a pak znovu musí opustit

to místo a jet třeba do nějakého tábora nebo bytu v Aténách, a my s nimi ztratíme kontakt, jsme smutní, loučíme se," popisuje soužití s běženci Darek.

„Máme tady dvě školky přímo v táboře. Jedna je vlastně lesní školka, která je pro řecké i uprchlické děti spolu," říká Darek. | Foto: Štěpán Macháček | Zdroj: Český rozhlas

Největší užitek podle něj mají ze zdejšího pobytu děti. „Máme tady dvě školky přímo v táboře. Jedna je vlastně lesní školka, která je pro řecké i uprchlické děti spolu. Děti nemají problém se za rok naučit plyně, měli jsme tu děti, které se během roku naučí anglicky i řecky, a to přijedou z Turecka, kde už se naučily turecky," pokračuje.

A do tábora se zapojili i čtyřnozí běženci, kteří ale neabsolvovali nebezpečnou cestu přes moře. „Máme tady několik psů, kteří sem přišli. Tím, že je obyvatelé tábora krmí, tady zůstali, a teď už jsou také součástí té komunity," uzavírá Darek s tím, že si s pejsky rády hrají i zdejší arabské děti.

❖ "MÁM SOCIÁLNÍ CÍTĚNÍ" - ŘEKL PREMIÉR

Když jsem dnes po volbách slyšel hrdý hlas našeho premiéra, jak se pyšní tím, že má sociální cítění, je nejlepší ze všech, je tady pro všechny, tak jsem z toho smutný a je mi to velmi líto. Dívám se na tento film z Lesbosu a slyším opakovaně premiérův hlas: "Ani jednoho migranta". Slyším paní prof. Válkovou, jak se v televizi ptá: "Kde jsou ti sirotci, určitě jich tolik nebude? Máme důležitější věci k řešení, než nějaké sirotky."! Ano je jich dost, jsou zubožení, zoufalí, nemocní, bezmocní, pod lidskou a dětskou důstojností. Každý normální člověk musí tomu naslouchat, a měl by se pokusit zmírnit bolest dětí. Alespoň se postavit proti aroganci moci, bezcitnosti a egoismu. Alespoň zareagovat, nezůstat lhostejný, mlčící, nebo dokonce přitakající. Nedokázal bych hnutí ANO popřát k volebnímu úspěchu. Jsem docela blízko lidem, kterých se velmi šíleně dotýká populistická politika tohoto hnutí a především premiéra. Nemá sociální cítění. Škoda. Je to docela kruté a může to přinášet neblahé ovoce pro celou naši zemi.

❖ HLASITÝ STŘET "DVOU SVĚTŮ"

Jen tak mimochodem jsem narazil na rozhovor p. Hollana z (Žít Brno) s p. Tomským. Ten první je místo-primátorem města Brna, druhý publicista, novinář....sám si řekl, že byl profesorem politologie. Údajně hodně cestoval, pobýval na západě a tedy se sám vpasoval do role experta, který to ví, rozumí imigrantské krizi a mluví za většinu českého národa (údajně za 90%) občanů České republiky. Nemusím souhlasit se vším o čem hovořil pán Hollan, ani zde nechci sdílet svůj názor na současnou situaci, zřejmě bych stejně vzbudil nezájem, nebo odpor, jelikož určitě patřím do menšiny, proti které docela hlasitě mluvil p. Tomský. Docela mně to zasáhlo, když jsem si uvědomil, na první pohled slušný starší muž, jedná - li se o ty cizí, kteří nejsou jako my, nejsou naši, úplně ztrácí svojí tvář. Nemůže je ani cítit, natož vidět ve své zemi. Jeví se jako plný nenávisti, strachu, zloby, jako by se opravdu bál, že mu někdo sebere jeho „skromný“ důchod, nebo opravdu zničí jeho rodinu a potomky. Proto se uchyluje k zastrašování a k získání posluchačů na svou stranu. Dokonce bude překřikovat svého oponenta a posmívá se mu. Proč stále skákal do řečí. Mluví s takovou jistotou, jakoby sám byl nejlepším specialistou na globální problémy celého světa. On tomu rozumí, jak je potřeba pomáhat lidem v zemích původu, jak je potřeba omezovat neziskovky a posílat všechny imigranty zpátky. Nejsmutnější a zároveň nejohroženější v tom všem byly asi dvě věci:- Když okřikl svého oponenta, „že takové názory do naší společnosti absolutně nepatří“.- Že našim úkolem je držet spolu s národy východní Evropy a vyjmenoval přesně ty státy, které patřily kdysi pod sovětský blok. Ještě mu tam vypadla NDR, ale tak tu by bylo třeba znova vytvořit. Pokud by nebyl přerušen, tak je zřejmé, že by to i vyjádřil, že nejlépe by nám bylo pod vedením stejného bloku jedné veliké země, ještě více na východ. A zároveň je potřeba zrušit a vymanit se z EU. Myslím, že podobné velmi nebezpečné touhy politiků a jiných slyšíme stále častěji a normálně myslícího, byť jen trochu demokraticky smýšlejícího člověka musí zamrazit a zastavit. Myslím, že občas je potřeba se taky ozvat, alespoň něco napsat a vyjádřit nesouhlas. Jedině, že to, co říkají je úplně něco jiného, než říkají. Že jim jde o zcela jiné motivace. Jako i náš pan premiér. Vlastně vyjadřuje stejné myšlenky, zdá se, že je to stejná vlna, na které se vezou ke „světlym zítřkům“, i když zřejmě každý z nich z jiných motivů. Vzpomněl jsem si, jak ještě nedávno náš bývalý ministr obrany se hlasitě připomínal se samopalem v ruce, že „ani jednoho migranta“. Oba pánové se oháněli pojmem "symbolů". Myslím, že každý mluvil o tom svém porozumění věci, ale nakonec sami byli symbolem svého nitra, svého vztahu k lidem a k sobě samému. Pána Hollana neznám, ale z této diskuse se zdá, že je normálním člověkem, který má srdce na pravém místě. Dobře to vyjádřil docela klidně, že: naše země, i město Brno unese několik desítek imigrantů". Samozřejmě měl pravdu. Stále považuji naši zemi za bohatou, demokratickou, hrdou, která dokáže přesvědčit všechny kolem sebe, že na to má, aby nesla pomoc potřebným lidem. Aby opravdu projevila kus svého srdce, jak kdysi projevili našim prchajícím ekonomickým

migrantům jiné národy. Abychom mohli naučit taky mladou generaci, co znamená solidarita, soucit, sounáležitost s těmi, kteří trpí a hledají pomoc. Zatím se zdá, že z výpovědi některých našich vůdců, nebo diskutujících čpí arogance, pýcha ze svého češství, sobectví a strach. Touha zakrýt své vlastní hříchy a odvést pozornost, nebo získat body u většiny. Nikdo již dnes nemluví o skutečných potřebách migrujících, ale o potenciálním zabíjení občanů EU, těmi zlými a dychtícími po našich dávkách lidmi. Jak hluboko „jsme“ klesli. Byl bych taky moc rád, aby diskutující nezneužívali křesťanství a neoháněli se svými křesťanskými kořeny. Nemají ani špetku tušení, co to znamená. Museli by prožít změnu svého srdce, aby tomu začali rozumět. Je zajímavé, že stále varují před hrozbou muslimského náboženství, jako že jen křesťany lze přijímat. Před půl rokem měli možnost dokázat svá slova a udělit čínským křesťanům azyl. Místo toho je nařkli z ohrožení bezpečnosti a z toho, že si našli práci. Takže politikové a někteří jiní „mluví a vykřikují a voda teče“. Děkuji p. Hollanovi, že se zapojil do této aktivity pro několik desítek imigrantů a měl odvalu věcně, s klidem vystoupit v pořadu. Je vidět, že má úctu k lidem, i ke svému národu, ví o čem mluví a dává dobrý příklad mladší generaci. O p. Tomském to nelze říci. Řekl si sám, že je profesorem. Škoda, že se takto prezentoval. Slyšel jsem mnohokrát ve škole i v diskusích některé z našich profesorů, kteří hovořili o migraci z globálního i oblastního hlediska s láskou a úctou ke všem lidem, s přehledem, vyváženě. Z jejich slov plynula důvěra, naděje a pokoj do budoucna. Prezentace p. Tomského nemá s těmito názory jiných vzdělaných lidí vůbec nic společného a je naprosto kontraproduktivní. Možná, že ve skutečnosti není špatným člověkem, neznám ho a nerad bych mu křivdil. Pokud se prezentoval jinak, než je ve svém nitru, tak v tom musel mít nějaký pokrytecký motiv. Děkuji také zároveň těm napadaným a očerňovaným našimi politiky neziskovým organizacím. V mnoha případech bez jejich pomoci by umíralo ve světě i u nás mnohem více lidí, než nyní. Ať se nedají zviklat „jedovatými“ a zlými jazyky, které někdy ani nevědí o čem mluví, ani co činí..Samozřejmě, „na každém šprochu, pravdy trochu“ Jinak oběma pánům přeji klid pro další práci a Boží požehnání.

❖ JEŠTĚ JEDNOU O ODMÍTNUTÍ I PŘIJETÍ

Píšu tento článek v době, kdy premiér naší země se chlubí, jak vyvrátil na "imigrantský problém", a určuje nulovou toleranci pro přijímání nelegálních imigrantů. Zároveň v den začátku II. světové války, kdy díky otevřeným dveřím a srdcím mnoha lidí byly zachráněny milióny lidí na útěku z "pekla" násilí a smrti. Jsou to slova pro křesťany, pro které kromě vlastní záchrany je prioritní záchrana a pomoc potřebným. Oni taky vyznávají, že "chodí ve šlépějích Kristových". Kam by asi chodil on, v kontextu našeho současného života? Právě v těchto dnech, jako církve prožíváme novou inspiraci pro další službu mezi utečenci, kteří žádají naše úřady o azyl. I mezi nimi je většina těch, kteří se setkali s odmítnutím, průtahy, nepochopením a pohrdáním. Přál bych těm, kteří při slově imigrant

zsinají zlostí a třesou se strachem, aby si mohli někdy v klidu pohovořit s těmito lidmi a rodinami, kteří opravdu museli prchat ze země, z měst, jako je Aleppo, Afrín, Erbil a států, jako Eritrea, Kongo, Afghánistán,...opravdu ze spárů smrti i se svými rodinami. Pokud by je tyto příběhy nechaly chladnými a bez citu, co je pak ještě dokáže citově rozehrát a naplnit soucitem? Snad jen Kristova láska. Dovolím si uvést pár podnětů, které nás během několika posledních let motivují ke službě těm, kteří přišli zdaleka a hledají útočiště v zemi bezpečné, prosperující a údajně i křesťanské. Nepřišli primárně, aby ukrojili z našeho "koláče", ale aby našli místo pro život svých dětí a rodin. Podněty ke službě jsou původem od lidí, kteří "prošli světa kus", dokážou se podívat objektivně a globálně na problémy, mají konkrétní zkušenosti, nejsou závislí na veřejném mínění. Zároveň dokáží, moudře a s přehledem, jako vyučující na univerzitách, vštěpovat studentům hodnoty, které přetrvávají navzdory všemu. Některé z těchto principů jsme si "ohmátali" docela prakticky a díky Bohu přinášíjí ovoce především těm, kteří našli mezi křesťany svůj dočasný náhradní domov, porozumění a přijetí. Jsem přesvědčen, že v křesťanské službě lásky, jde především o potřeby, zájmy a záchranu našich bližních, ne především o naše priority, zabezpečení, hojnost.

❖ NEUVĚŘITELNÁ ZPRÁVA

Denně slyšíme ve sdělovacích prostředcích mnohé nepříjemné zprávy. Některé z nich jsou zcela tragické, kruté a zcela beznadějně. Pro stovky tisíce lidí v syrských městech, jako Afrín již není žádná naděje. Každý den umírají dospělí a hlavně děti bez pomoci. Jsem velmi znepokojen, že v této věci nemůžeme téměř nic udělat. Jako křesťané, se můžeme samozřejmě modlit, ale cítíme, že jen modlitba je málo. V takových tragických situacích nám jaksi automaticky vytanou na mysli některé otázky:- Co může a co dělá naše země pro zmírnění bolesti těchto lidí. Mnohokrát jsem slyšel od nejvyšších představitelů, že pomáháme v ohrožených oblastech na místě a tím řešíme utečeneckou krizi. Jak pomáháme v této "krvavé" kauze konkrétně?- Zřejmě naše možnosti, jak pozvednout svůj hlas na mezinárodním poli jsou omezené. Ale máme je. Naši poslanci působí v EU, v OSN a v mnoha dalších mezinárodních organizacích. Není slyšet, že někde veřejně bojují za práva těchto trpících osob v Sýrii. Kromě lidí, kteří působí v charitativních organizacích přímo v ohniscích konfliktů z nasazením vlastních životů a to je ctí. Paradoxně jsou předmětem kritiky právě ze strany, těch kteří by měli udělat, co je v jejich silách, nebo něco navíc. Zatím je slyšet silnou kritiku všech těch, kteří se pokoušejí svou práci propojit, byť jen trošku i z "hlasem srdce" a staví se hlasitě na stranu pronásledovaných a trpících.- To, co je snad nejvíce šokující je vraždění obyvatel Tureckem - členem NATO. Jak naše země mohou tomu přihlížet? Dokonce máme hlavního představitele NATO v Evropě. Ten paradoxně souhlasí s invazí a bombardováním Afrínu tureckou armádou: "Generál Pavel podpořil tureckou invazi do Afrínu v Sýrii, která začala v lednu 2018 a je namířena proti

syřským Kurdům, které Turecko označuje za teroristy. Pavel prohlásil, že Turecko má právo na sebeobranu před teroristy a NATO bylo Tureckem o vojenské operaci informováno" (Wikipedie). Samozřejmě my obyčejní lidé nejsme schopni pochopit patra nejvyšší globální politiky, machinace a zájmy mocných. Přesto to vyjádření souhlasu s vyvražd'ováním nevinných občanů a dětí, zní jako nejhorší "noční můra". Má to znamenat, že i děti jsou řazeny mezi teroristy, tak je lze zabíjet? Takže již malé děti ohrožují mocného Erdogana? Ve svém projevu, řval: "Kdo není s námi, nemá právo žít mezi námi?" Opravdu pán generál PP dělá dobře, že podporuje invazi do Afrínu? Tedy i my máme stát na jeho straně proti těmto obyvatelům? Měli bychom být Erdoganovi vděční, že invazi oznámil velení NATO? Zasloužil za to uznání? Znamená to, že jakákoli jiná členská země NATO se rozhodne zaútočit na sousední zemi, to bude v pořádku, když to oznámí a uzná sousední zemi za teroristickou? To je docela nehorázné a podlé. - Znamená to, že souhlasem a podporou aktivit Turecka pánem generálem Petrem Pavlem, je i naše země zodpovědná a podporuje prolévání krve v Sýrii? To zní tak neuvěřitelně, jako nejhorší možná zpráva v současnosti pro naši zemi, že to nelze ani domýšlet do důsledku. Ale odpověď bychom domýšlet měli. A je zřejmé. Jako člen NATO a se souhlasem českého šéfa velení máme na tom šíleném "podniku" podíl, ač se nám to líbí, nebo jsme frustrováni a zlí, máme smůlu.

Od samého vstupu naší země do NATO a EU jsem byl hrdý, že stojíme na straně spravedlnosti a pravdy. Nyní si uvědomuji, že na hrdost v kontextu války v Sýrii není místo. Víím, že více nemohu udělat, ale chci se alespoň ozvat proti zistným, podlým, nepochopitelným finančním i politickým zájmům naší i dalších zemí, na úkor nevinně prolévané krve dětí i dospělých. S tím se nikdy nedokážu smířit, tím více, jako křesťan.

Rád bych znal Vaše vyjádření, zda bychom měli požadovat vysvětlení našich politiků, zodpovědných za toto "nepřímé"dramatické zapojení naší země do těchto aktivit? Co bychom mohli udělat ještě více pro zmírnění bolesti a krveprolévání v Sýrii? Neměli bychom přijmout určitou část zraněných, zbídačených a nemocných přeživších rodin s dětmi ze Sýrie? Možná, že to pro některé bude ještě nadějí na přežití. Opravdu jim otevřít naši zemi a nabídnout jim léčení fyzických i psychických traumat a dovolit u nás žít. Docela nezištně a pokorně z naší strany. Byla by to jen malá část našeho křesťanského a morálního zadostiučinění v kontextu této celé kauzy....

❖ ZLOČIN PROTI LIDSKOSTI

V těchto dnech na území Sýrie opět dochází k páchání mimořádně barbarských válečných zločinů a zločinů proti lidskosti. Syrský režim je za 7 let brutální války zodpovědný za smrt více než půl milionu nevinných lidí, včetně více než 60 000 žen a dětí, 16 000 umučených, dalších 100 000 lidí je pohřešováno, více než dva milionů lidí bylo zraněno,

jeho nechvalně proslulými věznicemi prošlo více než 260 000 politických vězňů, z nichž mnozí byli a jsou nepředstavitelně krutými a nelidskými způsoby mučeni. Před našima očima se odehrává civilizační propadání. Půda se ve skutečnosti již dávno chvěje i pod našima nohama, jak o tom ostatně svědčí uprchlická vlna a s ní spojený nárůst veřejné podpory pro nejrůznější tuzemské hrobaře liberální demokracie lovící v nejkaldnějších vodách populismu a xenofobie. Součástí tohoto civilizačního propadání je i samotná lhostejnost, nulová empatie a někdy i obyčejný cynismus vůči nezměrnému utrpení civilního obyvatelstva v Sýrii, které projevují naši političtí představitelé i většinová společnost.
